

Μάνος Κουνουγάκης

Τα Θαύμα Της Αζίας Φάνεσσας

2020

Αθήνα

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

Ο Μάνος Κουνουγάκης γεννήθηκε στο Ηράκλειο το 1985. Σπούδασε Αγγλική Φιλολογία στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και Αμερικανική Λογοτεχνία στο Πανεπιστήμιο του Έσσεξ. Είναι συντονιστής προγράμματος και βοηθός εισηγητή στη Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία καθώς και συνδημιουργός της ιστοσελίδας PlayGRound στην οποία δημοσιεύονται ελληνικά θεατρικά έργα ελεύθερα για ανάγνωση. Τα θεατρικά του έργα μπορούν να διαβαστούν και στην προσωπική του ιστοσελίδα kounougakis.gr

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6974627110
Email: manoskoungek7@yahoo.gr

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2019 – Μάιος 2020) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Το θεατρικό έργο *Το Θαύμα της Αγίας Φόνισσας* του Μάνου Κουνουγάκη διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

Τα Πρόσωπα

Μαίρη

Σύλβια

Ρενάτα

Περίληψη

Η Μαίρη και η Σύλβια είναι έγκλειστες σε ένα κελί λόγω της αντίθεσής τους προς το απολυταρχικό καθεστώς της Βασιλομήτορος, την οποία αποκαλούν Φόνισσα. Μόνη τους επαφή με τον έξω κόσμο είναι ένα ψηλό παράθυρο από το οποίο βλέπουν τα παπούτσια των περαστικών. Μια κρατική λειτουργός, η Ρενάτα, τις επισκέπτεται καθημερινά για να τις πείσει να υπογράψουν τη δήλωση μετάνοιας. Τη μέρα που εξελίσσονται τα γεγονότα η Ρενάτα τις ενημερώνει πως η Βασιλομήτωρ έκανε ένα θαύμα και θα ανακηρυχτεί αγία. Επίσης πως θα ελευθερώσει δύο κρατούμενες προς τιμήν της αγιοποίησής της. Ενώ χιλιάδες κόσμου μαζεύεται στους δρόμους για να τιμήσει τη Βασιλομήτωρ, οι έγκλειστες θυμούνται με τρόμο και δέος πως μπορεί να σαγηνεύσει τον καθένα με τη μαγευτική παρουσία της. Μπορούν άραγε να γοητευτούν από το αντικείμενο του μίσους τους;

1

Υπόγειο. Δύο καρέκλες, δύο υπνόσακοι, ένα τραπέζι και ελάχιστα αντικείμενα συνθέτουν το λιτό σκηνικό. Η Σύλβια έχει ανέβει σε μια από τις καρέκλες και σηκωμένη στις μύτες των ποδιών της προσπαθεί να κοιτάξει από το μοναδικό παράθυρο το δρόμο. Το παράθυρο ωστόσο είναι ψηλό και μικρό και έτσι δυσκολεύεται. Η Μαίρη την παρακολουθεί.

Μαίρη: Βλέπεις τίποτα;

Σύλβια: Δεν υπάρχει ψυχή.

Μαίρη: Κατέβα τότε. (Η Σύλβια δεν απαντάει.) Σύλβια!

Σύλβια: Λίγο ακόμη.

Μαίρη: Δεν κουράστηκες;

Σύλβια: Υπομονή θέλει. Όλο και κάτι καλό θα συμβεί.

Μαίρη: Δεν θέλω να περνάς τόσο χρόνο εκεί πάνω.

Σύλβια: Τα κόκκινα τακούνια!

Μαίρη: Πού;

Σύλβια: Πάντα καθαρά και λαμπερά.

Μαίρη: Δεξιά ή αριστερά;

Σύλβια: Δεξιά.

Μαίρη: Δηλαδή πήγε κιόλας μεσημέρι.

Σύλβια: Η άτιμη! Βιάζεται να γυρίσει στον γαμιά της.

Μαίρη: Λες;

Σύλβια: Θα της έχει μαγειρέψει. Τι όμως; Ας πούμε κολοκυθόσουπα βελουτέ και κοτόπουλο ρολό. Θα 'χει σερβίρει και κρασί. Για αρχή, θα τη ξαπλώσει στον καναπέ. Θα της βγάλει τις γόβες και θα της τριψει τις πατούσες. Έπειτα θα της κατεβάσει τη φούστα και θα-

Μαίρη: Μ' αρέσει που σκέφτεσαι πρόστυχα.

Σύλβια: (Γυρίζει, την κοιτάζει πονηρά και χαμογελάει.) Το ξέρω. (Κοιτάζει και πάλι έξω.)

Μαίρη: Η Ρόζα; Φάνηκε καθόλου;

Σύλβια: Πουθενά.

Μαίρη: Κάπου θα ζητιανεύει φαγητό πάλι η ρουφιάννα!

Σύλβια: Σίγουρα.

Μαίρη: Αν συνεχίσει έτσι, δεν θα τη θέλει κανένα αρσενικό.

Σύλβια: Το κάθε άλλο. Οι γάτοι δεν είναι σαν τους άντρες. Τους αρέσουν οι - Ωχ!

Μαίρη: Τι έγινε;

Σύλβια: Ένα παιδί έτρεχε. Πίσω του άλλα.

Μαίρη: Το κυνηγάνε;

Σύλβια: Μάλλον.

Μαίρη: Κατάλαβες ηλικία;

Σύλβια: Δεν ξέρω. Παιδιά ήταν πάντως. Τρία τουλάχιστον. Φόραγαν αθλητικά. Τα δύο άσπρα και το ένα μπλε. Όλα παλιά, βρώμικα και- Να τος πάλι! Και τ' άλλα! Τρέχα μικρέ! Τρέχα!

Μαίρη: Τον έπιασαν;

Σύλβια: Δεν μπορώ να δω.

Μαίρη: (την πλησιάζει) Να δω εγώ;

Σύλβια: Έφυγαν.

Μαίρη: Μακάρι να τους ξέφυγε.

Σύλβια: Ναι, μακάρι. Εκτός αν...

Μαίρη: Αν;

Σύλβια: Ήταν ένας μικρός σπιούνος.

Μαίρη: Λες;

Σύλβια: Θα μπορούσε να τους είχε μαρτυρήσει στον δάσκαλο. Επειδή έγραψαν κάποιο σύνθημα κάτω απ' τα θρανία. Ή επειδή μουντζούρωσαν την εικόνα της στο οπισθόφυλλο κάποιου βιβλίου.

Μαίρη: Ο μπάσταρδος...

Σύλβια: Ή να τους έπιασε να-

Μαίρη: Άσε με να δω κι εγώ. Ίσως ξανάρθουν.

Σύλβια: Θα ήταν ωραία να τον έπιαναν εδώ. Μπροστά στο παράθυρο. Να του έσπαγαν τη μύτη και να έσταζαν στο τζάμι μικρές κόκκινες σταγόνες.

Μαίρη: Έλα. Κατέβα. Αρκετά έκατρες.

Σύλβια: Άφησέ με λίγο ακόμα.

Μαίρη: Σειρά μου.

Σύλβια: Κάθε φορά τα ίδια, ρε Μαίρη.

Μαίρη: Μη γκρινιάζεις.

Σύλβια: Άδικο έχω. Τόσες ώρες δεν σήκωσες το βλέμμα σου στο παράθυρο. Και μόλις είδα κάτι καλό, αμέσως να μου πάρεις τη θέση.

Μαίρη: Ε τι να κάνουμε; Τώρα έγινε κάτι ενδιαφέρον.

Σύλβια: *(Κατεβαίνει με μικρή δυσκολία.)* Σ' αυτό δεν έχεις άδικο. Σπάνια συμβαίνει κάτι εδώ. Όλο τα ίδια και τα ίδια.

Μαίρη: Ίδια παπούτσια, ίδιοι βηματισμοί.

Σύλβια: Ούτε καταλαβαίνουν πόσο βαρετή είναι η ζωή τους.

Μαίρη: Χωρίς νόημα.

Σύλβια: Ενώ η δική μας.

Μαίρη: Ναι, η δική μας.

Σύλβια: Λες να έχει φτάσει σπίτι;

Μαίρη: Ποια;

Σύλβια: Η κόκκινες γόβες.

Μαίρη: Πού να ξέρω;

Σύλβια: Ξέρεις τι πιστεύω; Αν φορούσε αθλητικά ή ένα ζευγάρι μπότες και πάλι θα την αναγνώριζα.

Μαίρη: Ναι, καλά.

Σύλβια: Μπορώ.

Μαίρη: Μα εσύ λες πως τα παπούτσια μας κάνουν αυτό που είμαστε.

Σύλβια: Είναι όμως και τα βήματα. Ο ρυθμός. Ο τρόπος που το πέλμα ακουμπάει το έδαφος κι έπειτα σηκώνεται στον αέρα.

Μαίρη: Τι σ' έχει πιάσει σήμερα;

Σύλβια: Έχω πάλι εκείνο το μούδιασμα στο δεξί χέρι. Δεν ήταν έντονο. Μα όσο περνάει η ώρα, το νιώθω όλο και περισσότερο.

Μαίρη: Σταμάτα να 'σαι προληπτική.

Σύλβια: Κι όμως. Κάτι κακό θα συμβεί.

Μαίρη: Την προηγούμενη φορά δεν έγινε τίποτα. Θυμάσαι που-

Σύλβια: Δεν θ' ανέβεις;

Μαίρη: Μπα. Άλλαξα γνώμη.

Σύλβια: Γιατί με κατέβασες τότε;

Μαίρη: Έλα. Ας ξαπλώσουμε κι ας δούμε τις σκιές τους.

Σύλβια: Να με κατεβάσεις ήθελες μόνο;

Μαίρη: Έλα, καλή μου. *(Της πιάνει το χέρι και την οδηγεί μέχρι τους υπνόσακους. Ξαπλώνουν.)*

Σύλβια: Τώρα θα 'χει φτάσει σπίτι. Θά' χει ξαπλώσει στον καναπέ και θ' απολαμβάνει-

Μαίρη: Ξέχασέ τη. (Σιωπή) Είσαι πολύ καλύτερή της.

Σύλβια: Εγώ;

Μαίρη: Ναι, εσύ.

Σύλβια: Μπορεί.

Μαίρη: Σίγουρα πολύ καλύτερή της.

Σύλβια: Απλά... κάποιες φορές...

Μαίρη: Σσςς...

Σύλβια: Είναι μερικές φορές που...

Μαίρη: Μη μιλάς.

Της δίνει ένα φιλί στο ώμο. Ξαπλωμένες κοιτούν το παράθυρο.

2

Παραμένουν ξαπλωμένες. Η Μαίρη έχει κλείσει τα μάτια ενώ η Σύλβια κοιτάζει το παράθυρο.

Σύλβια: Μαίρη;

Μαίρη: Ναι.

Σύλβια: Λες να έχουν και οι άλλοι παράθυρο;

Μαίρη: Μπορεί.

Σύλβια: Έτσι ψηλό και μικρό;

Μαίρη: Δεν ξέρω. Ανάλογα με το-

Σύλβια: Μην το πεις!

Μαίρη: *(Αλλάζοντας ότι είχε σκοπό να πει.)* Ανάλογα με το δωμάτιο.

Σύλβια: Μακάρι να ζουν στα σκοτάδια.

Μαίρη: Όχι, καλή μου. Όλοι μας χρειαζόμαστε λίγο φως.

Σύλβια: Κι εκείνη;

Μαίρη: Όχι, βέβαια. Εκείνη ανήκει στο σκότος.

Σύλβια: Κάποιοι λένε πως είναι το φως.

Μαίρη: Άρρωστο φως.

Σύλβια: *(Σηκώνεται, πλησιάζει το παράθυρο και το κοιτάζει.)* Κι όμως... Αν έλειπε, θα ήταν πιο εύκολο.

Μαίρη: Είμαστε λοιπόν τυχερές που το έχουμε. *(Σηκώνεται με τη σειρά της και την πλησιάζει.)* Το μικρό κομμάτι ουρανό. Τα πόδια που πάνε κι έρχονται. Τα σκουπίδια, οι γάτες. Ακόμα κι ο γέρος που έρχεται το βράδυ και κατουράει. Όλα είναι εικόνες. Εικόνες μια κανονικής, ελεύθερης ζωής. Μας βάζουν σε πειρασμό. Κι αυτός ο πειρασμός δίνει αξία στον αγώνα μας.

Σύλβια: Μας κάνουν όμως να υποφέρουμε.

Μαίρη: Πρέπει.

Σύλβια: Να υποφέρουμε;

Μαίρη: Όσο περισσότερο βασανίζομαι, τόσο πιο σίγουρη είμαι.

Σύλβια: Για ποιο πράγμα;

Μαίρη: Πως κάνουμε το σωστό. Πως θα κερδίσουμε.

Σύλβια: *(αναστενάζει)* Μακάρι να ήμουν εσύ.

Μαίρη: Είσαι.

Σύλβια: Είμαι;

Μαίρη: Κι εγώ είμαι εσύ. Κι εμείς οι δυο, είμαστε όλοι οι υπόλοιποι έγκλειστοι. *(Στο άκουσμα της λέξης «έγκλειστοι», η Σύλβια κλείνει ενστικτωδώς τα μάτια της και μένει ακίνητη σαν να υποφέρει.)* Οι άνθρωποι-ποντικοί. Ή μάλλον... οι άνθρωποι-σπόροι. Οι σπόροι του μέλλοντος. Αυτοί που βαθεία θαμμένοι στο έδαφος περιμένουν την άνοιξη. Εμείς θ' αναστήσουμε τον αγαπημένο αγρό.

Σύλβια: Τι όμορφα που μιλάς.

Μαίρη: Θέλω να είσαι δυνατή.

Σύλβια: Θα είμαι.

Μαίρη: Η νίκη είναι κοντά.

Σύλβια: Το πιστεύεις;

Μαίρη: Είμαι σίγουρη.

Σύλβια: *(μονολογεί)* Η νίκη είναι κοντά... Η νίκη είναι κοντά... Ναι! Είναι κοντά! Και τότε θα βγούμε έξω. Θα βάλουμε τα καλά μας παπούτσια και θα χορέψουμε στους λασπωμένους δρόμους. *(Χορεύει μόνη της.)* Κοιτάζοντας ο ένας τον άλλο στα μάτια. Ακούς; Στα μάτια. Τα υπόγεια θα είναι άδεια. Δεν θα υπάρχει κανείς για να κοιτάζει απ' τα παράθυρα. Να δει πως τα καλά μας παπούτσια λασπώθηκαν. *(Συνεχίζει να χορεύει.)*

Μαίρη: Σταμάτα.

Σύλβια: Έλα, χόρευε μαζί μου.

Μαίρη: Σταμάτα, είπα.

Σύλβια: Ένα χορό. Μόνο ένα-

Μαίρη: Σταμάτα, γαμώτο!

Σύλβια: Τι έπαθες;

Μαίρη: Δεν είναι η ώρα.

Σύλβια: Τι κακό μπορεί να κάνει λίγος-

Μαίρη: Δεν είναι η ώρα!

Σύλβια: (σταματάει) Καλά.

Μαίρη: (την αγκαλιάζει) Θα χορέψουμε, αγάπη μου. Ναι, θα χορέψουμε. Εκεί έξω. Μπροστά στο παράθυρο.

Σύλβια: Το υπόσχεσαι;

Μαίρη: Μόλις τη δούμε να σέρνεται σαν σκουλήκι στον δρόμο. Μόλις την κλείσουμε σ' ένα υπόγειο. Χωρίς παράθυρο όμως. Μόλις ξαμολήσουμε δυο άγρια σκυλιά να ξεσκίσουν το σώμα της. Μόλις θάψουμε το κουφάρι της βαθειά στη γη. Τότε. Ναι, τότε, θα γιορτάσουμε ξανά. Και θα χορέψουμε. (Παύση) Αν μπορούσαμε...

Σύλβια: Αν;

Μαίρη: Ίσως δεν θα 'μαστε άνθρωποι πλέον.

Σύλβια: Αλλά τι; (Η Μαίρη δεν απαντάει.) Τι θα 'μαστε, Μαίρη;

Μαίρη: Πώς είναι το χέρι σου;

Σύλβια: Ακόμα μουδιασμένο.

Μαίρη: Για να το δω. (Το πιάνει και αρχίζει να το πιέζει.) Καλύτερα τώρα;

Σύλβια: Δεν το νιώθω.

Μαίρη: Τιποτα;

Σύλβια: *(γνέφει αρνητικά)* Κάτι κακό θα συμβεί. Το ίδιο πάθαινε και ο πατέρας μου. Στο 'χω πει. Τη μέρα που τον έπιασαν δεν το 'νωθε καθόλου. Και το πρωί της εκτέλεσής του... Το 'νωθα μες στο ύπνο μου να-

Μαίρη: Σκάσε πια! *(Χώνει τα νύχια της λίγο πιο πάνω, στον βραχίονα του χεριού, με όλη της τη δύναμη.)*

Σύλβια: Άουτς! Όχι εκεί! Όχι!

Μαίρη: Τίποτα δεν θα πάθουμε.

Σύλβια: Με πονάς!

Μαίρη: Ακούς; Τίποτα!

Σύλβια: Άσε με!

Μαίρη: Όχι.

Σύλβια: Άσε με, είπα.

Μαίρη: Πες ότι λες βλακείες.

Σύλβια: Μαίρη.

Μαίρη: Πες το!

Σύλβια: Εντάξει. Λέω βλακείες.

Μαίρη: Και πως κανένα κακό δεν θα μας συμβεί.

Σύλβια: Κανένα κακό δεν θα συμβεί.

Μαίρη: Μόνο σ' εκείνη.

Σύλβια: Εκείνη. Μόνο εκείνη θα πάθει κακό.

Μαίρη: Καταραμένη να 'ναι! *(Καθώς λέει την κατάρα τη νυχιάζει με όλο και περισσότερη δύναμη.)* Καταραμένη! Οξύ να γίνει το μύρο που της άλειψαν στη στέψη. Οξύ. Και να της κάψει το στήθος. Η φόνισσα!

Σύλβια: *(Έχοντας χάσει σχεδόν τις αισθήσεις της)* Καταραμένη...

Μαίρη: *(Αφήνει την Σύλβια. Δείχνει και αυτή εξαντλημένη.)* Είδες; Πόνεσες. Κανένα κακό δεν θα μας συμβεί.

Σύλβια: *(Ξέπνοα)* Με πόνεσες πολύ.

Μαίρη: Συγνώμη, καλή μου. Συγνώμη.

Σύλβια: Με πόνεσες.

Μαίρη: Κάποιες φορές χάνω τον έλεγχο. Το μίσος κατακλύζει το μυαλό μου. Γίνομαι κάποια άλλη. Γίνομαι σαν...

Σύλβια: Σαν;

Μαίρη: Τη φόνισσα.

Σύλβια: Εσύ; Σαν εκείνη; Ποτέ!

Μαίρη: Σε πόνεσα. Θα μπορούσα να-

Σύλβια: Μην το ξαναπείς αυτό. Ακούς; Ποτέ. Εσύ 'σαι η δύναμή μου.

Μαίρη: Με συγχωρείς δηλαδή;

Σύλβια: Δεν πρέπει να το ρωτάς.

Μαίρη: Θέλω να τ' ακούσω.

Σύλβια: Καλά λοιπόν. Σε συγχωρώ. *(Αγκαλιάζονται. Η Μαίρη πάει προς το παράθυρο.)* Πόσους λες να σκότωσε σήμερα;

Μαίρη: Πολλούς. Η φόνισσα φοβάει για αίμα.

Σύλβια: Λες να 'ρθει και η σειρά μας κάποια στιγμή;

Μαίρη: Αν δεν κερδίσουμε, ναι. Κι έπειτα θα 'ρθει η σειρά των φίλων σου στο παράθυρο.

Σύλβια: *(Πάει προς το παράθυρο.)* Τους βλέπω βδομάδες... μήνες... ξέρω κι εγώ πόσο. Φοράνε τα παπούτσια τους και πάνε κι έρχονται σαν να μην συμβαίνει τίποτα. Ακόμα και τη μέρα που ο πρίγκιπας αρρώστησε-

Μαίρη: Ο βασιλιάς θες να πεις. Και δεν αρρώστησε μόνος του.

Σύλβια: Τότε ήταν ακόμα πριγκιπας.

Μαίρη: Και διάδοχος ελέω θεού.

Σύλβια: *(Χάνεται για λίγο στις σκέψεις της. Μονολογεί κοιτώντας το παράθυρο.)* Κι εσείς; Τι κάνετε εσείς;

Μαίρη: Ξέρεις τι λένε. Κάθε λαός έχει τους τυράννους που του αξίζουν.

Σύλβια: Γιατί παλεύουμε τότε, Μαίρη;

Μαίρη: Για μας.

Σύλβια: Είναι αρκετό;

Μαίρη: Δεν ξέρω. Κάθε άνθρωπος όμως οφείλει να κάνει το χρέος του.

3

Η Σύλβια ανεβαίνει στην καρέκλα και κοιτάζει από το παράθυρο.

Μαίρη: *(εκνευρισμένη)* Πάλι εκεί.

Σύλβια: Θα κοντεύει η ώρα.

Μαίρη: Κατέβα σε παρακαλώ.

Σύλβια: Θα φοράει τα μαύρα μποτάκια. Με τα κορδόνια πάντοτε δεμένα σφικτά.

Μαίρη: Μπορεί να μην έρθει σήμερα.

Σύλβια: Αποκλείεται.

Μαίρη: Ίσως στείλουν κάποιον άλλο.

Σύλβια: Ένα άνδρα;

Μαίρη: Λες; Αυτό θα... *(κουνάει αδιάφορα τους ώμους.)* Ας στείλουν όποιον θέλουν.

Σύλβια: Ένα όμορφο νεαρό με σγουρά μαλλιά, δυνατά μπράτσα και-

Μαίρη: Ένα ανόητο, γαμημένο φανατικό.

Σύλβια: Όχι, όχι. Μη μου χαλάς τη φαντασίωση.

Μαίρη: *(Καθώς μιλάει, πλησιάζει τη Μαίρη και την κατεβάζει.)* Άκουσέ με. Αυτοί είναι οι καλύτεροι. Τους πηδάς χωρίς έλεος και την ώρα που ο πούτσος τους είναι έτοιμος να εκραγεί τους βάζεις ν' απαρνηθούν τα πιστεύω τους. Και ξέρεις κάτι; Όλοι το κάνουν.

Σύλβια: Αποκλείεται.

Μαίρη: Υπάρχει και καλύτερο.

Σύλβια: Ποιο;

Μαίρη: Όταν γυρίζεις σπίτι. Κι εκεί που κάνεις μπάνιο, τους φαντάζεσαι να προσπαθούν γεμάτοι τύψεις να εξιλεωθούν. Κόβουν τα μαλλιά τους, κάνουν μετάνοιες μπροστά στην εικόνα της, αυτό-μαστιγώνονται. Αυτός, ο δεύτερος οργανισμός, είναι ο καλύτερος.

Σύλβια: Είσαι μια...

Μαίρη: Μια τι;

Σύλβια: Καλύτερα να μην στείλουν άλλο. Την έχουμε συνηθίσει τη Ρενάτα.

Μαίρη: Είναι και όμορφη.

Σύλβια: Καλή είναι.

Μαίρη: Πιο όμορφη από μένα;

Σύλβια: Δεν ξέρω. Είστε...

Μαίρη: Ναι;

Σύλβια: Διαφορετικές.

Μαίρη: Σ' αρέσει λίγο.

Σύλβια: Μα τι λες; Φυσικά και όχι.

Μαίρη: Έχω δει πως την κοιτάζεις.

Σύλβια: Πώς την κοιτάζω δηλαδή;

Μαίρη: Ξέρεις. *(Την πλησιάζει και της χαϊδεύει την πλάτη.)* Κι εγώ έτσι την κοιτάζω, μικρό μου γατάκι. *(Την φιλάει στο λαιμό.)* Όταν νικήσουμε όμως, θα προτιμήσω τη συντροφιά ενός αρσενικού.

Σύλβια: Απ' τους δικούς μας;

Μαίρη: Όχι, βέβαια. *(γελάνε)*

Σύλβια: Τι λες να μας τάξει σήμερα για να υπογράψουμε;

Μαίρη: Μπορεί και να μας απειλήσει.

Σύλβια: Ή να το παίζει αδιάφορη.

Μαίρη: Της κόβει πάντως. Θα ήταν χρήσιμη στον αγώνα μας.

Σύλβια: Αν της έκοβε, δεν θα 'ταν τσοπανόσκυλο της φόνισσας.

Μαίρη: Γεννήθηκε σε οικογένεια φανατικών.

Σύλβια: *(ειρωνικά)* Η καημένη!

Μαίρη: Καταλαβαίνεις τι εννοώ.

Σύλβια: Και σένα ο θεός σου ήταν γραμματέας της Δούκισσας Λενόρ. Δεν σε είδα να-

Μαίρη: Άλλο εγώ.

Σύλβια: Γιατί τη δικαιολογείς πάντα;

Μαίρη: Εγώ; Το κάθε άλλο. Μπροστά της φέρομαι σαν-

Σύλβια: Δεν λέω μπροστά της. Εδώ. Καθώς συζητάμε. Μ' όλους είσαι αυστηρή. Ακόμα και μ' εμένα. Με τη Ρενάτα όμως όχι.

Μαίρη: Απλά...

Σύλβια: Γιατί Μαίρη;

Μαίρη: Μου θυμίζει τον εαυτό μου. Κι εγώ κάποτε φόρεσα τη στολή, γονάτισα μπροστά στη Φόνισσα, πίστεψα.

Σύλβια: Ήσουν μόλις είκοσι χρονών.

Μαίρη: Όσο και να 'μουν.

Σύλβια: Δεν είσαι το ίδιο άτομο τώρα.

Μαίρη: Όχι;

Σύλβια: Η δύναμή μου είσαι. Χωρίς εσένα θα τα 'χα παρατήρει. Απ' το παράθυρο θα 'βλεπες τις κόκκινες γόβες μου.

Μαίρη: Εσύ; Γόβες;

Σύλβια: Θα 'μουν μια άλλη. Μια ηττημένη.

Μαίρη: Δεν το πιστεύω.

Σύλβια: Στο 'χω πει. Όταν με συνέλαβαν, πριν έρθω εδώ, ήμουν έτοιμη να υπογράψω τη δήλωση μετάνοιας. Ούτε ένα βράδυ δεν θ' άντεχα.

Μαίρη: Δεν το 'κανες όμως.

Σύλβια: Επειδή ήσουν εδώ. Το παράδειγμά σου. Τα λόγια σου. Κράτησαν τη φλόγα μου αναμμένη. Θα ντρώπιαζα τη μνήμη του πατέρα μου. Την οικογένειά μου.

Μαίρη: Όπως εγώ ντρώπιασα τη δική μου.

Σύλβια: Έλα, ξέχασέ τους.

Μαίρη: Η μητέρα μου στεκόταν ακριβώς εκεί, κάτω απ' το παράθυρο. Με κοιτούσε χωρίς να λέει κουβέντα. Και ξαφνικά ένα δάκρυ κύλησε στο μάγουλό της. Πρώτη φορά στη ζωή της. Για μένα. Ένα δάκρυ που συντάραξε το είναι μου. Και μ' έκανε να μισήσω τη φόνισσα ακόμα πιο πολύ.

Σύλβια: Θα 'θελες να τη ξαναδείς;

Μαίρη: Όχι.

Σύλβια: Τσως ξανάρθει.

Μαίρη: Δεν θα ξανάρθει.

Σύλβια: Μητέρα είναι.

Μαίρη: Δεν έχει πλέον κόρη. Είμαι νεκρή.

Σύλβια: Νεκρή;

Μαίρη: Πριν φύγει, σήκωσε τη δήλωση μετάνοιας από το πάτωμα και την έσκιζε.

Σύλβια: Αυτό δεν μου το 'χες πει.

Μαίρη: Με σκότωσε. Καταλαβαίνεις; Με σκότωσε σχίζοντας τη σελίδα.

Σύλβια: Εγώ θα έλεγα πως σ' ελευθέρωσε.

Μαίρη: Δεν παύει όμως γι' αυτή να 'μαι νεκρή.

Σύλβια: Την αγαπάς;

Μαίρη: Τα πτώματα δεν μπορούν ν' αγαπήσουν.

Σύλβια: Να εκδικηθούν όμως;

Μαίρη: Ναι, αυτό μπορούν.

Βάζουν τις παλάμες τους ανεστραμμένες στο μέτωπο.

Σύλβια: Non serviam.¹

Μαίρη: Sic semper tyrannis². (*Αγκαλιάζονται. Η Σύλβια ανεβαίνει σβέλτα στην καρέκλα και κοιτάζει έξω.*) Θα το δεις. Μια μέρα θα βγούμε απ' αυτό το-

Σύλβια: Μαύρα, γυαλισμένα μποτάκια. Έρχεται.

1 Δεν θα υπηρετήσω.

2 Πάντα έτσι στους τυράννους.

4

Η Σύλβια ενστικτωδώς ισιώνει τα ρούχα της και χτενίζει με τα χέρια της τα μαλλιά της. Σηκώνει την καρέκλα για να τη βάλει στη θέση της.

Μαίρη: Πού την πας;

Σύλβια: Στη θέση της.

Μαίρη: Γιατί;

Σύλβια: Τακτοποιώ.

Μαίρη: Το ξέρει πως κοιτάζουμε έξω.

Σύλβια: Το γνωρίζω.

Μαίρη: Τότε;

Σύλβια: Απλά τακτοποιώ, σου είπα.

Μαίρη: Δεν μ' αρέσει αυτό που κάνεις.

Σύλβια: Ποιο πράγμα;

Μαίρη: Δείχνει φόβο.

Ταυτόχρονα με την επόμενη ατάκα της Σύλβια ακούγεται ήχος κλειδαριάς που ξεκλειδώνει. Έπειτα κτύπος στην πόρτα.

Σύλβια: Όχι, καμία σχέση.

Μαίρη: *(ενοχλημένη)* Πάλι χτυπάει την πόρτα! Τι υποκριτία!

Σύλβια: Σέβεται τον χώρο μας.

Μαίρη: Δεν είναι σπίτι μας εδώ.

Ακούγεται ξανά κτύπος στην πόρτα.

Σύλβια: Άντε, λοιπόν. Άνοιξέ της.

Μαίρη: Ν' ανοίξει μόνη της. Αυτή είναι ο φύλακας άλλωστε.

Σύλβια: *(Πάει προς την πόρτα.)* Φαντάσου να μην τη συμπαθούσες κιόλας.

Μαίρη: Πού πας;

Σύλβια: Να της ανοίξω.

Μαίρη: Όχι.

Σύλβια: Όταν σου χτυπάνε, ανοίγεις.

Μαίρη: Σ' ένα σπίτι ή σ' ένα γραφείο. Όχι σ' ένα-

Πριν προλάβει η Μαίρη να τελειώσει τη φράση, η Σύλβια ανοίγει την πόρτα. Η Ρενάτα μπαίνει μέσα. Φοράει στολή. Κρατάει δύο σκεπασμένους δίσκους.

Ρενάτα: 707Α. 707Β. Είστε καλά; Γιατί καθυστερήσατε τόσο;

Μαίρη: Πάλι τα ίδια, Ρενάτα;

Ρενάτα: Λυπάμαι, κορίτσια. Ο κανονισμός.

Σύλβια: Δεν σ' ακούει κανείς εδώ.

Ρενάτα: Δεν έχει σημασία. Οφείλω να-

Μαίρη: (θυμωμένη) Με λένε Μαίρη!

Ρενάτα: Και είσαι κρατούμενη. Στερημένη των πολιτικών σου δικαιωμάτων. Μεταξύ αυτών και του δικαιώματος κατοχής ονόματος.

Μαίρη: Τ' όνομά μου δεν είναι δικαίωμα. Είναι μέρος του εαυτού μου.

Ρενάτα: Για το κράτος είσαι η 707Α. Κι εγώ, όπως ξέρεις, είμαι κρατικός λειτουργός.

Σύλβια: Τι μας έφερες;

Ρενάτα: Κρεατόσουπα.

Σύλβια: Πάλι;

Ρενάτα: Και πολύ σας είναι. Άντε, φάτε τώρα που είναι ζεστή.

Σύλβια: Δεν πεινάω.

Μαίρη: Κι εγώ θα φάω αργότερα. Δεν θα το ευχαριστηθώ με την κατήχηση.

Ρενάτα: Κρίμα τότε που δεν μπορώ να κάτσω πολύ. Θα 'θελα να τεστάρω τις αντοχές σου.

Μαίρη: Πού θα πας;

Ρενάτα: Στο παλάτι.

Μαίρη: Γιατί;

Ρενάτα: Να τιμήσω την Αγία Μητέρα.

Σύλβια: Πήγε κιόλας Κυριακή;

Ρενάτα: Όχι.

Σύλβια: Τότε;

Ρενάτα: Έκανε άλλο ένα θαύμα.

Σύλβια: Δηλαδή;

Ρενάτα: Ανέστησε ένα κορίτσι.

Σύλβια: Πώς;

Μαίρη: Ανοησίες!

Ρενάτα: Είναι η εκλεκτή του Υψίστου. Της έδωσε εξουσία ζωής και-

Μαίρη: Μια φόνισσα είναι!

Ρενάτα: Και θανάτου. Τώρα μαθαίνονται τα νέα. Όλοι παρατάνε τις δουλειές τους και συγκινημένοι μαζεύονται στο προαύλιο του παλατιού για να τη τιμήσουν. Μόνο αυτή μπορεί να μας σώσει. Ειδικά τώρα... με τον βασιλιά σ' αυτή την κατάσταση και τον εχθρό, όπως ακούγεται, προ των πυλών.

Μαίρη: Εκείνη είναι ο εχθρός σας. Πότε πια θα το καταλάβετε;

Σύλβια: Πες μου για το θαύμα.

Μαίρη: Γιατί θες ν' ακούσεις τα ψέματά της;

Ρενάτα: Αχ, Μαίρη! Πότε θα φύγει απ' την καρδιά σου όλο αυτό το μίσος. Το φως πρέπει να το τιμούμε. Όχι να το φθονούμε. Έτσι γινόμαστε κι εμείς λίγο πιο φωτεινοί.

Μαίρη: Ξεχνάς τις δολοφονίες της. Χιλιάδες δολοφονίες.

Ρενάτα: Δεν μπορούσε να γίνει αλλιώς.

Μαίρη: Μιλάμε για ανθρώπους με σάρκα και αίμα. Σαν εσένα, εκείνη, εμάς.

Σύλβια: *(μονολογεί)* Σαν τον πατέρα μου...

Ρενάτα: Άνθρωποι που θέλησαν να την ανατρέψουν.

Μαίρη: Είχαν κάθε δικαίωμα να παλέψουν για ένα καλύτερο-

Ρενάτα: Κανένα δικαίωμα. Είναι μονάρχης μας ελέω Θεού. Ποιοι ήταν για ν' αμφισβητήσουν τον Ύψιστο;

Μαίρη: Ελεύθεροι άνθρωποι.

Σύλβια: *(μονολογεί)* Σαν τον πατέρα μου...

Ρενάτα: Οι άνθρωποι κάποτε παραχώρησαν τις ελευθερίες τους στον πρώτο μονάρχη. Ξέρετε πως. Υπόγραψαν μαζί του ένα συμβόλαιο.

Μαίρη: Ο μονάρχης όμως έγινε τύραννος. Κι έτσι οφείλουμε να το σκίσουμε. Να το κάνουμε χίλια κομμάτια.

Σύλβια: Σαν το πατέρα μου...

Η Ρενάτα πηγαίνει μέχρι το παράθυρο. Ανεβαίνει στην καρέκλα και κοιτάζει έξω.

Ρενάτα: Δείτε τους. Αρχίζουν να πηγαίνουν προς το παλάτι.

Μαίρη: *(μονολογεί)* Ένα κοπάδι.

Ρενάτα: Όλοι με τα καλά τους.

Σύλβια: Εσύ δεν θ' αλλάξεις;

Ρενάτα: Δεν χρειάζεται. Η στολή μου είναι καθαρή και σιδερωμένη. Και οι μπότες μου *(τις κοιτάζει)* -

Μαίρη: *(ειρωνικά κοιτώντας τη Σύλβια)* Γυαλισμένες.

Ρενάτα: *(ξαφνιασμένη)* Ναι, σωστά. *(Κατεβαίνει από την καρέκλα.)*

Σύλβια: Πες μας για το θάυμα;

Μαίρη: Δεν μας ενδιαφέρει.

Σύλβια: Θέλω να μάθω.

Μαίρη: Τα ψέματά της; Για ποιο λόγο; Μήπως θες να τη λατρεύεις κι εσύ;

Σύλβια: Μην το κάνεις αυτό.

Μαίρη: Ποιο;

Σύλβια: Ξέρεις.

Μαίρη: Προσπαθώ απλά να σε προστατέψω.

Σύλβια: *(θιγμένη)* Εμένα; Πιστεύεις δηλαδή τι; Πως θ' ακούσω για το θάυμα και θα τρέξω στο παλάτι να τη λατρέψω; Τόσο πολύ μ' εμπιστεύεσαι, Μαίρη; Μετά απ' όσα έχουμε μοιραστεί εδώ μέσα;

Μαίρη: Δεν είναι αυτό.

Σύλβια: Τότε τι;

Μαίρη: Καλά λοιπόν. Αν θες να μάθεις, είναι δικαίωμά σου. *(Πηγαίνει ενοχλημένη λίγο παραπέρα. Ωστόσο παρακολουθεί τη συζήτηση.)*

Σύλβια: Λοιπόν;

Ρενάτα: Ανέστησε την κόρη ενός φούρναρη.

Σύλβια: Ένα κορίτσι; Πώς πέθανε;

Ρενάτα: Η Αγία Μητέρα θα επισκεπτόταν ένα σχολείο θηλέων. Οι μικρές είχαν παραταχτεί στο προαύλιο και την περίμεναν. Ξαφνικά το κορίτσι έχασε τις αισθήσεις του και σωριάστηκε στο έδαφος. Είχε σταματήσει να χτυπά η καρδούλα του.

Μαίρη: *(ειρωνικά)* Σίγουρα.

Σύλβια: Και; Τι έγινε μετά; *(Από εδώ και πέρα ακούει σιωπηλή, όλο και περισσότερο χαμένη στις σκέψεις της.)*

Ρενάτα: Έφτασε η Αγία Μητέρα με την ακολουθία της. Αντίκρισε τα κορίτσια σοκαρισμένα. Τα πρόσωπά τους χλωμά. Δεν μπορούσαν να συγκρατήσουν τα δάκρυά τους. Θα μπορούσε ν' αφήσει τον θάνατο να στιγματίσει τις αθώες ψυχούλες τους; Πείτε μου; Θα μπορούσε; Γονάτισε, πήρε το κορίτσι στην αγκαλιά της, έκλεισε τα μάτια και προσευχήθηκε στον Ύψιστο. Του μίλησε ως εκπρόσωπός του στη γη. Μακάρι να την έβλεπα! Λένε πως εκείνη τη στιγμή το πρόσωπό της έγινε φωτεινό. Κάποια κορίτσια ένωσαν μια παράξενη, αόρατη παρουσία. Ένα άγγελο ίσως;

Μαίρη: *(ειρωνικά)* Και φυσικά το κορίτσι αναστήθηκε.

Ρενάτα: Η Αγία Μητέρα την είχε στην αγκαλιά της και της χαίδευε απαλά τα μαλλιά. Και τότε, ξαφνικά, η μικρή άνοιξε τα ματάκια της. Η καρδιά της χτυπούσε ξανά! *(Αρχίζει να συγκινείται)* Τα κορίτσια γονάτισαν και υπέβαλαν τα σέβη τους. Μετά σηκώθηκαν και μία-μία της φίλησαν το χέρι. Αχ τα παιδιά! Έχουν τα μάτια της ψυχής τους ανοικτά. Κι εκείνη; Ξέρετε τι έκανε εκείνη; Τους ζήτησε να τη φιλήσουν και στο μάγουλο. Σαν να ήταν μαμά τους.

Μαίρη: Τι υποκριτριά!

Ρενάτα: Πότε θ' ανοίξεις κι εσύ τα μάτια της ψυχής σου, Μαίρη;

Μαίρη: Ποτέ. Είμαι εκ γενετής τυφλή.

Ρενάτα: Όχι εκ γενετής. Λίγα χρόνια πριν φορούσες αυτή εδώ τη στολή.

Μαίρη: Μια άλλη Μαίρη. Όχι εγώ.

Ρενάτα: Εσύ ήσουν.

Μαίρη: Όχι. Εγώ γεννήθηκα τη μέρα που πέταξα από πάνω μου τη καταραμένη στολή. Όπως ένα φίδι που γεννιέται ξανά όταν βγάζει το παλιό, σιχαμερό του δέρμα.

Ρενάτα: Ότι και να λες τη φόρεσες τη στολή.

Μαίρη: Οι μπότες μου όμως δεν ήταν ποτέ γυαλισμένες.

Ρενάτα: *(παρατηρεί τη Σύλβια)* Σύλβια, είσαι καλά;

Σύλβια: *(αιφνιδισμένη)* Πώς;

Ρενάτα: Είσαι καλά;

Σύλβια: Ναι. Φυσικά.

Ρενάτα: Κάτι ένιωσες μέσα σου. Έτσι δεν είναι; Μην ανησυχείς. Είναι οι πρώτες ρωγμές.

Σύλβια: Ποιες;

Ρενάτα: Οι πρώτες ρωγμές. Οι ευλογημένες στιγμές που κάποιος σαν και σας αρχίζει να νιώθει την πλάνη του.

Μαίρη: Τι βλακείες είναι αυτές!

Ρενάτα: Το 'χω δει να συμβαίνει. Ποιος ξέρει; *(Αγκαλιάζει τη Σύλβια από τη μέση.)* Ίσως γίνει κι ένα δεύτερο θαύμα σήμερα.

Σύλβια: Μυρίζεις ωραία.

Ρενάτα: Σ' αρέσει; Είναι η καινούρια μου κολόνια.

Σύλβια: Μπορείς να μου βάλεις λίγη την επόμενη φορά;

Ρενάτα: Τι θα 'λεγες να την αγοράσεις μόνη σου; Να πας στο μαγαζί, να δοκιμάσεις διάφορες, και στο τέλος να πεις στην πωλήτρια: «Δώστε μου παρακαλώ αυτή την κολόνια.»

Μαίρη: *(στη Ρενάτα)* Δεν πρέπει να φύγεις;

Ρενάτα: Μπορώ να περιμένω λίγο ακόμα. Ειδικά αν πρόκειται να φύγω με παρέα.

Σύλβια: *(απομακρύνεται από τη Ρενάτα)* Μη σε καθυστερούμε τότε.

Ρενάτα: Σύλβια;

Σύλβια: Για τόσο εύκολη μ' έχεις;

Μαίρη: Αυτό είναι το κορίτσι μου!

Σύλβια: Ν' αλλάξω γνώμη ακούγοντας ένα παραμυθάκι; (γελάει) Πώς το σκέφτηκες αυτό; Πώς;

Ρενάτα: Πολύ καλά. Αφού σ' αρέσει το κελί σου.

Σύλβια: Δεν...

Ρενάτα: Τι δεν;

Σύλβια: Δεν είναι...

Ρενάτα: Τι δεν είναι;

Μαίρη: Μη τη βασανίζεις.

Σύλβια: (άψυχα) Μπήκα... με τη θέληση μου...

Ρενάτα: Τι δεν είναι;

Μαίρη: Φύγε!

Ρενάτα: Καλά μου κορίτσια. Νομίζω πως έχετε μπερδευτεί. Δεν είστε σε κάποιο κρησφύγετο. Ούτε στο σπίτι σας. Είστε σε χώρο του κράτους. Κοιμάστε σε υπνόσακους του κράτους, τρώτε τη σούπα του κράτους, βλέπετε απ' το παράθυρο του κράτους. Κι εγώ είμαι η δεσμοφύλακός σας. Με διαταγές να είμαι φιλική μαζί σας. Αλλά και πάλι. Δεσμοφύλακας. Αυτό εδώ είναι ένα-

Μαίρη: Σταμάτα!

Ρενάτα: Κελί! Καταλαβαίνετε; ΚΕ-ΛΙ! Κι έξω απ' την πόρτα βρίσκονται δυο φύλακες. Όχι τόσο φιλικοί όσο εγώ. Μπορούν να γίνουν βίαιοι... να ποθήσουν γυναικεία σάρκα... κι εγώ δεν ξέρω τι. Και ξέρετε ποιο είναι το χειρότερο για σας; Κανείς δεν θα τους τιμωρήσει.

Μαίρη: Λες ψέματα!

Ρενάτα: Έτσι νομίζετε; (Πηγαίνει μέχρι την πόρτα και φωνάζει.) Στα πέντε! (Χτυπάει συστηματικά. Στρέφεται προς τη Μαίρη και τη Σύλβια και αρχίζει να μετράει σιωπηλά σηκώνοντας τα δάχτυλά της. Όταν δείξει πέντε δάχτυλα ακούγονται δυνατά χτυπήματα στην πόρτα. Η Μαίρη και η Σύλβια τρομάζουν.) Επιμένω πάντως. (Κοιτάζει τη Σύλβια.) Οι πρώτες ρωγμές έγιναν. (Ανοίγει την πόρτα και φεύγει.)

5.

Η Σύλβια κουκουβίζει κρύβοντας το πρόσωπό της με τα χέρια της. Ψελλίζει κάτι τόσο σιγανά που δεν μπορούμε να το ακούσουμε. Η Μαίρη πηγαίνει μέχρι την πόρτα. Αγγίζει το πόμολο με το χέρι της. Προσπαθεί να ανοίξει μα είναι κλειδωμένη.

Μαίρη: (Μιλάει σιγανά μα η φωνή της σταδιακά δυναμώνει.) Μπάσταρδοι. Τόσο καιρό είστε απ' έξω. Κρυφακούτε τις συζητήσεις μας. Μήπως μας βλέπετε κιόλας; Μας βλέπετε και τον παίζετε; Γουρούνια! Και τώρα εμείς τι; Θα φοβηθούμε νομίζετε; Να φοβηθούμε τι; Τα μπράτσα και τα όπλα σας; Θλιβερά ανθρωπάκια. Αυτό είστε. Θλιβερά ανθρωπάκια! Που για ένα κομμάτι ψωμί έγιναν τσοπανόσκυλα της φόνισσας. Δολοφόνοι είστε κι εσείς! Δολοφόνοι! Συνένοχοι στα εγκλήματά της! (Κτυπάει με δύναμη την πόρτα.) Ανοίξτε ρε! Ανοίξτε! Δεν θα το σκάσω. Να σας δω θέλω μόνο. Τα μούτρα σας. (Κτυπάει και πάλι.) Τι φοβάστε; Γιατί δεν ανοίγετε;

Η Μαίρη κάθεται στο πάτωμα με την πλάτη ακουμπισμένη στην πόρτα. Κλείνει τα μάτια. Ακούγεται το σιγανό μουρμούρισμα της Σύλβια το οποίο δημιουργεί την εντύπωση μιας επίκλησης ή μιας προσευχής. Επαναλαμβάνει τέσσερις στίχους από τη Μπαλάντα της Φυλακής του Ρέντιγκ του Όσκαρ Ουάιλντ, οι οποίοι γίνονται όλο και πιο ξεκάθαροι.

Σύλβια: Ποτέ δεν είδα άνθρωπο ν' αγναντεύει,
με τόση νοσταλγία στη ματιά,
αυτό το γαλανό κομμάτι,
που οι κατάρτικοι το λένε ουρανό.

Η Μαίρη την πλησιάζει και την αγκαλιάζει.

Μαίρη: Όλα καλά θα πάνε. Πίστεψε με. Θα τα καταφέρουμε.

Σύλβια: Είναι απ' έξω.

Μαίρη: Αγνόησέ τους.

Σύλβια: Δεσμοφύλακες.

Μαίρη: Αυτοί είναι οι φυλακισμένοι. Όχι εμείς.

Σύλβια: Αυτοί;

Μαίρη: Φυλακισμένοι στην άγνοιά τους. Στον φόβο και τη τυφλή τους πίστη στη φόνισσα. Αξίζουν τον οίκτο μας.

Σύλβια: Το ίδιο λένε κι αυτοί για μας.

Μαίρη: Από πότε σε νοιάζει η γνώμη τους;

Σύλβια: Από ποτέ. Μέχρι πριν λίγο αγνοούσα την ύπαρξή τους.

Μαίρη: Τότε;

Σύλβια: Να, κάποιες φορές σκέφτομαι... Μαίρη; Τι είναι σωστό και τι λάθος;

Μαίρη: Σωστό είναι αυτό που σου λέει η συνείδησή σου.

Σύλβια: Οπότε η φόνισσα... Αν η συνείδησή της-

Μαίρη: Αυτή δεν έχει συνείδηση.

Σύλβια: Όλοι έχουμε.

Μαίρη: Όχι αυτή.

Σύλβια: Όχι;

Μαίρη: Δεν είναι άνθρωπος.

Σύλβια: Τι είναι τότε;

Μαίρη: Διάβολος. Μάγισσα. Δεν ξέρω. Άνθρωπος όμως όχι.

Σύλβια: Νεότερη έμοιαζε με άγγελο.

Μαίρη: Ναι η ρουφιάνα. *(αναπολεί)* Τα μάτια της. Δυο ιερές λίμνες. Όταν έκλαιγε νόμιζες πως αντί για δάκρυ έτρεχε αγιασμός. Και το δέρμα της. Όταν γονάτισα μπροστά της *(Φτύνει)* και άγγιξε το λαιμό μου. Ήταν σαν...

Σύλβια: Σαν; *(Η Μαίρη δεν απαντάει.)* Σαν;

Μαίρη: Η άτιμη! Όλους τους μαγεύει. Πώς γίνεται μια τέτοια ύπαρξη να 'χει προκαλέσει τόσο κακό; Ακόμα κι ο Θεός πρέπει να 'χει μαγευτεί απ' την ομορφιά της. Δεν εξηγείται αλλιώς.

Σύλβια: Αν υπήρχε μπορεί.

Μαίρη: *(χαμογελάει)* Μικρή μου βλάσφημη.

Σύλβια: Θα την είχε σκοτώσει ή καθαιρέσει εδώ και καιρό. Δεν θ' άφηνε την εκπρόσωπό του στη γη να διαπράττει τέτοια εγκλήματα.

Μαίρη: Μπορεί να είναι κι αυτός διαβολικός.

Σύλβια: Ο Θεός;

Μαίρη: Ναι.

Σύλβια: Ή απλά αδιάφορος.

Μαίρη: Ναι. Αυτό θα 'ναι.

Σύλβια: Ο πατέρας μου έλεγε πως- *(Βγάζει επιφώνημα πόνου.)*

Μαίρη: Τι έπαθες;

Σύλβια: Το χέρι μου.

Μαίρη: Πάλι; *(Η Σύλβια γνέφει θετικά. Η Μαίρη το πιάνει και του κάνει μαλάξεις. Προσπαθεί να αστειευτεί.)* Μάλλον πρέπει να το κόψουμε.

Σύλβια: Δεν θα μπορώ ν' ανεβαίνω στην καρέκλα.

Μαίρη: Θα σε βοηθάω εγώ.

Σύλβια: Υπάρχουν και τα καλά μας σκυλάκια. *(Δείχνει την πόρτα.)* Σαν ευγενικοί κύριοι οφείλουν να βοηθήσουν μια δεσποινίδα.

Μαίρη: Έτσι σε θέλω! Να μη σ' επηρεάζει η παρουσία τους.

Σύλβια: *(δείχνει προς την πόρτα)* Πώς λες να είναι;

Μαίρη: Δεν ξέρω.

Σύλβια: Πώς θες;

Μαίρη: Ξέρεις τα γούστα μου.

Σύλβια: Τι θα 'λεγες να τους αποπλανήσεις; *(Η Μαίρη γελάει πονηρά.)* Άντε. Τι περιμένεις;

Μαίρη: Λες;

Σύλβια: Για να δούμε ποια γοητεύει καλύτερα τους άνδρες λοιπόν. Η Μαίρη ή η Φόνισσα;

Μαίρη: Το χέρι σου;

Σύλβια: Εντάξει είναι.

Η Μαίρη αφήνει το χέρι της Σύλβια, χτενίζει βιαστικά με τα χέρια της τα μαλλιά της και βγάζει τη μπλούζα της.

Μαίρη: Κοίτα μικρή να μαθαίνεις.

Περπατάει με θηλυκό, στα όρια του προκλητικού, βηματισμό μέχρι την πόρτα. Παίρνει δυο τρεις σέξι πόζες, οι οποίες κάνουν τη Σύλβια να γελάσει.

Μαίρη: *(με θηλυκή, σέξι φωνή)* Το ξέρω πως μ' ακούτε. Μάλλον με βλέπετε κιόλας, σωστά; Καβλιάρηδες. Είχα δίκιο πριν, ε; Μας βλέπετε και τον παίζετε. Ξέρετε κάτι; Μου αρέσει να πηδάω αγόρια σαν και σας. Να σας κάνω να ξεχνάτε την αγαπημένη σας φόνισσα. Ανώμαλοι. Το ξέρω πως όταν γαμάτε τη γυναίκα σας τη σκέφτεστε. Τα μεγάλα, γαλάζια της μάτια. Το φουσκωτό μπούστο. Εκεί που ο επίσκοπος άλειψε το μύρο στη στέψη. Είμαι σίγουρη πως εκείνη τη στιγμή ακόμα κι αυτός ο άγιος άνθρωπος κάβλωσε. Ανοίξτε, μικρά μου σκυλάκια. *(Τους σφυρίζει σαν να σφύριζε σε σκύλο.)* Ανοίξτε και δεν θα χάσετε. Το σώμα μου είναι έτοιμο. Οι ρώγες μου σκλήρυναν. Τα μπούτια μου έχουν μουσκέψει. Και ξέρετε ποιο είναι το καλύτερο. Τ' άρωμά μου. Μυρίζω όλη κάβλα. *(Περιμένει μα η πόρτα δεν ανοίγει.)* Άντε λοιπόν! Μην είστε κότες! *(Περιμένει μα η πόρτα δεν ανοίγει.)* Μπείτε μέσα γαμημένοι!

Σύλβια: Είναι πιστά τσοπανόσκυλα.

Μαίρη: *(Κτυπάει με δύναμη την πόρτα.)* Ανοίχτε ρε καριόληδες! Ανοίχτε!

Σύλβια: Εκτός αν...

Μαίρη: Αν;

Σύλβια: Δεν υπάρχουν.

Μαίρη: Πώς;

Σύλβια: Μπορεί να μας κοροϊδεψε.

Μαίρη: Αποκλείεται. Άκουσες τα χτυπήματα.

Σύλβια: Ίσως ήταν συνοδοί της. Αυτοί που πάνε μαζί της από υπόγειο σε υπόγειο σε περίπτωση που κάποιος της επιτεθεί.

Μαίρη: Η καριόλα. Αν έκανε κάτι τέτοιο...

Σύλβια: Το έκανε.

Μαίρη: Λες;

Σύλβια: Είμαι σίγουρη.

Μαίρη: Ξέρεις ποιο είναι το χειρότερο; Πως δεν μπορούμε να μάθουμε την αλήθεια.

Σύλβια: Είμαι σίγουρη σου λέω!

Μαίρη: Και να ζητήσουμε αποδείξεις θα μας αγνοήσει.

Σύλβια: *(φωνάζει)* Δεν υπάρχουν φύλακες! .

Η Σύλβια πάει μέχρι την πόρτα. Προσπαθεί να δει από την κλειδαρότρυπα.

Σύλβια: Κατάρα!

Μαίρη: Τι βλέπεις;

Σύλβια: Τίποτα. Μόνο σκοτάδι.

Μαίρη: Το κλειδί θα φταίει.

Σύλβια: Κλειδί; *(Σηκώνεται)* Γιατί να κάνουν κάτι τόσο παράτολμο; Θα μπορούσε ο καθένας να μας ανοίξει.

Μαίρη: Αφού είναι οι φύλακες.

Σύλβια: Σου είπα! Δεν υπάρχουν φύ-

Μαίρη: Περίμενε. *(Σκύβει και αγγίζει με τη μύτη της την κλειδαρότρυπα. Προσπαθεί να μυρίσει.)*

Σύλβια: Τι κάνεις εκεί;

Μαίρη: Τ' αρσενικά. Μυρίζουν.

Σύλβια: Μυρίζουν;

Μαίρη: Ξέρεις, μετά που κατουράνε. Σταγόνες ούρα παραμένουν στην πούτσα τους. Κι αυτά μυρίζουν. Ειδικά όταν καβλώνουν.

Σύλβια: Δεν το 'χω προσέξει.

Μαίρη: Ίσως δεν έχεις καλή όσφρηση. Ή απλά...

Σύλβια: Απλά;

Μαίρη: Δεν είχες πολλές στενές επαφές μ' αρσενικά.

Σύλβια: Λοιπόν;

Μαίρη: Τίποτα.

Σύλβια: Το βρήκα!

Μαίρη: Τι;

Η Σύλβια κάνει νόημα στη Μαίρη να κάνει ησυχία. Χτυπάει συνθηματικά όπως η Ρενάτα. Μετράει με τα χέρια της μέχρι το πέντε. Καμία απάντηση.

Μαίρη: Λογικό να μη σ' απαντήσουν.

Σύλβια: Εκτός αν... Ναι. *(ψιθυριστά)* Θα τους φωνάξω πως είμαι έτοιμη να υπογράψω.

Μαίρη: Δεν θα το κάνεις. *(Η Σύλβια δεν απαντάει.)* Δεν θα το κάνεις.

Σύλβια: Φυσικά και δεν θα το κάνω.

Μαίρη: Ούτε θα το πεις όμως. *(Την πλησιάζει. Κοιτιούνται στα μάτια.)*

Σύλβια: Μόνο έτσι θα μάθουμε την-

Μαίρη: Ούτε θα το πεις.

Σύλβια: Ψέματα θα' ναι. Γιατί ταράζεσαι;

Μαίρη: Γιατί τα ψέματα ανοίγουν τρύπες στον κόσμο μας. Κι αυτές οι τρύπες κάποιες φορές μεγαλώνουν. Κι από εκεί ο ψεύτικος κόσμος εισβάλλει στον πραγματικό. Και τότε όλα αλλάζουν. Οι φόνισσες, για παράδειγμα. Παύουν να είναι φόνισσες. Γίνονται Άγιες Μητέρες.

Η Σύλβια κατεβάζει το κεφάλι και απομακρύνεται. Ανεβαίνει στην καρέκλα και κοιτάζει από το παράθυρο τους περαστικούς. Τα φώτα κλείνουν.

6

Τα φώτα ανάβουν. Η Σύλβια στέκεται ακόμα στην καρέκλα και κοιτάζει από το παράθυρο.

Μαίρη: Θα κατέβεις επιτέλους;

Σύλβια: Πρώτη φορά βλέπω τόσο κόσμο.

Μαίρη: Αγνόησέ τους.

Σύλβια: Τόσα παπούτσια. Αθλητικά, μποτάκια, σιαρπίνια, μπαλαρίνες. Ο καθένας τόσο διαφορετικός. Όλοι όμως θέλουν να τη λατρέψουν.

Μαίρη: Η φιλενάδα σου;

Σύλβια: Ποια;

Μαίρη: Η κόκκινες γόβες. Την είδες;

Σύλβια: Όχι.

Μαίρη: Λες να 'ναι δικιά μας;

Σύλβια: Δεν το νομίζω.

Μαίρη: Ούτε κι εγώ. Αλλά ξέρεις τι λένε. Ποτέ μην κρίνεις κάποιον από τα παπούτσια του.

Σύλβια: Εγώ μπορώ. Έμαθα τόσο καιρό. Το σχέδιο, το χρώμα, το γυάλισμα. Αποκαλύπτουν πολλά για τον χαρακτήρα τους.

Μαίρη: (Πλησιάζει στο παράθυρο.) Μάθε με. (Η Μαίρη την κοιτάζει με έκπληξη.) Να διαβάζω κι εγώ τα παπούτσια. (Ανεβαίνει στην καρέκλα.) Για παράδειγμα, αυτός εδώ, με τα βρώμικα, λευκά αθλητικά. Τι άνθρωπος είναι;

Σύλβια: Από πότε σ' ενδιαφέρουν οι οπαδοί της;

Μαίρη: Μάθε με!

Σύλβια: Δεν είναι τόσο εύκολο να σου εξηγήσω.

Μαίρη: Γιατί;

Σύλβια: Δεν είναι μόνο η κατάταξή τους σε κατηγορίες. Δηλαδή πως όποιος έχει βρώμικα παπούτσια είναι τεμπέλης. Θα μπορούσε να είναι κάποιος που απλά δεν ενδιαφέρεται ν' ακολουθεί τους κανόνες ευπρέπειας. Ή κάποιος που επιδιώκει μια μικρή μορφή αντίστασης στον καθωσπρεπισμό που ζητάει η Βασιλομήτωρ.

Μαίρη: Η Φόνισσα θέλεις να πεις.

Σύλβια: Ναι, η Φόνισσα.

Μαίρη: Οπότε;

Σύλβια: Πρέπει να συνδυάσεις όλα τα στοιχεία που έχεις. Κι επίσης...

Μαίρη: Ναι;

Σύλβια: Να έχεις... πώς να το πω... χάρισμα. Μια μορφή διαίσθησης.

Μαίρη: Όχι και τόσο επιστημονικό.

Σύλβια: Λειτουργεί όμως.

Μαίρη: Μπορεί. Εγώ πάντως αποκλείεται να το 'χω.

Σύλβια: Αν δεν δοκιμάσεις, δεν θα μάθεις.

Μαίρη: Αργότερα ίσως.

Σύλβια: Έλα. Πλάκα θα 'χει.

Μαίρη: Αργότερα. *(Κατεβαίνει από την καρέκλα.)*

Σύλβια: Καλά.

Μαίρη: Ξέρεις τι σκέφτομαι; Η κόκκινες γόβες. Μπορεί απλά να θέλει να μείνει στο σπίτι. *(Της χαϊδεύει το πόδι.)* Με τον εραστή της.

Σύλβια: Ίσως.

Μαίρη: Κι ο έρωτας πολιτική πράξη είναι.

Σύλβια: *(Γυρίζει και την κοιτάει.)* Ειδικά όταν πηδάς τους εχθρούς σου. *(Κοιτάζει και πάλι έξω.)*

Μαίρη: Ή τους αγαπημένους σου. *(Την χαϊδεύει όλο και πιο ψηλά.)* Κατέβα, καλή μου.

Σύλβια: *(ερεθισμένη)* Θέλω να τους δω.

Μαίρη: Κατέβα.

Σύλβια: Σταμάτα...

Μαίρη: Δεν σου αρέσει;

Σύλβια: Σταμάτα...

Μαίρη: Ποιον σκέφτεσαι;

Σύλβια: Πώς;

Μαίρη: Είσαι υγρή.

Σύλβια: Εγώ... *(Πάει να τραβηχτεί αλλά η Μαίρη επιμένει.)*

Μαίρη: Απόλαυσέ το.

Σύλβια: Δεν θέλω... *(Κλείνει τα μάτια της και βγάζει ένα μικρό βογγητό. Έπειτα κι άλλα.)*

Μαίρη: Το 'χεις ανάγκη.

Σύλβια: *(Βγάζει ακόμα ένα μικρό βογγητό.)* Ναι.

Μαίρη: Ποιον σκέφτεσαι; *(Σε κάθε ερώτηση η Σύλβια βγάζει ένα βογγητό.)* Τις κόκκινες γόβες; Τη Ρενάτα; Τους φύλακες; Τους περαστικούς; Η μήπως τη...

Σύλβια: Όχι, εκείνη! Όχι! *(Ρίχνει μια κλωτσιά στο στήθος της Μαίρη και κατεβαίνει από την καρέκλα.)*

Μαίρη: Γαμώτο! *(Δείχνει να πονάει.)*

Σύλβια: Δεν είμαι κούκλα σου.

Μαίρη: Δεν ήθελα να- *(Βγάζει βογγητό πόνου.)*

Σύλβια: Φυσικά και ήθελες.

Μαίρη: Μικρή μου Συλβί.

Σύλβια: Δεν είμαι μικρή σου! *(Η Μαίρη κάθεται στην καρέκλα.)* Το καταλαβαίνεις;

Μαίρη: *(Πονάει και μιλάει με δυσκολία.)* Νόμιζα πως σου άρεσε.

Σύλβια: Κάποιες στιγμές αισθάνομαι πως... πιστεύεις πως είσαι ανώτερη. Όμως όχι. Κι εγώ είμαι κλεισμένη εδώ. Κι εγώ υποφέρω. Κι εγώ αντιστέκομαι. Είμαστε ίσες σ' αυτό. Κατάλαβες;

Μαίρη: Δεν ήθελα.

Σύλβια: Δεν είναι όλα παιχνίδι.

Μαίρη: Καμιά φορά χάνω τον έλεγχο.

Σύλβια: Δεν με βοηθάς έτσι. *(Η Μαίρη βγάζει άλλο ένα βογκητό πόνου.)* Πονάς πολύ;

Μαίρη: Κλωτσάς δυνατά.

Σύλβια: Σου άξιζε. Κι εσύ με πόνεσες τότε. *(Δείχνει το μπράτσο της.)* Βλέπεις τα σημάδια;

Μαίρη: Δίκιο έχεις. Μου άξιζε.

Σύλβια: Θες να ξαπλώσεις;

Μαίρη: Όχι.

Σύλβια: Να σου φέρω λίγο νερό;

Μαίρη: Καλά είμαι.

Σύλβια: Να χτυπήσω στους φύλακες; Να ζητήσουν γιατρό.

Μαίρη: Εσύ έλεγες πως δεν υπάρχουν φύλακες.

Σύλβια: Δεν είμαστε σίγουρες.

Μαίρη: Όπως και να 'χει. Δεν θέλω τη βοήθειά τους.

Σύλβια: Μα πονάς.

Μαίρη: Πέρασε πολύ χειρότερα, μικρή μου, πριν με φέρουν εδώ.

Σύλβια: Αφού μου είπες πως δεν σε βασάνισαν.

Μαίρη: Ψέματα είπα.

Σύλβια: Αφού...

Μαίρη: Ήμουν δική τους. Έπρεπε κάπως να τιμωρήσουν την προδοσία μου.

Σύλβια: Τι σου έκαναν;

Μαίρη: Δεν έχει σημασία.

Σύλβια: Θέλω να μάθω.

Μαίρη: Μου 'βγαλαν τα ρούχα, μ' έδεσαν, μ' άλειψαν μ' ένα κόκκινο λίπος και μ' άφησαν στο σκοτάδι. Το δέρμα μου έκαιγε. Το 'νιωθα να σκάει, να βγάζει ζουμιά. Ήταν τρομακτικό. Δεν μπορούσα να δω και με τη φαντασία μου έκανα τρομερές σκέψεις. Πως είχα γίνει ένας σβώλος. Μια άμορφη μάζα κρέατος.

Σύλβια: Και;

Μαίρη: Δεν άντεξα. Ικέτευα να μ' ελευθερώσουν.

Σύλβια: Και σ' άφησαν;

Μαίρη: Έβαλαν δυο αρουραίους στο δωμάτιο. (Η Σύλβια βγάζει επιφώνημα τρόμου.) Τους ένιωθα πάνω μου. Να γλείφουν. Να μασουλάνε.

Σύλβια: Μη μου πεις άλλο.

Μαίρη: Κι εγώ ικέτευα και υμνούσα τ' όνομά της. Για να μ' αφήσουν. Και ξέρεις κάτι; Νομίζω πως ήρθε. Ένιωσα την παρουσία της στο δωμάτιο. Να ηδονίζεται με το μαρτύριο μου.

Σύλβια: Εκείνη;

Μαίρη: Τελικά μου χάρισαν τη ζωή για χάρη της θείας και της μητέ-

Ακούγεται θόρυβος από το παράθυρο. Εκείνες ξαφνιάζονται και πετάγονται μακριά. Η Μαίρη πέφτει κάτω.

Σύλβια: Μαίρη! Είσαι καλά;

Μαίρη: (Σηκώνεται.) Ναι.

Σύλβια: Τι ήταν αυτό;

Μαίρη: Κάτι στο παράθυρο. Πήγαινε να δεις.

Σύλβια: Φοβάμαι.

Μαίρη: Μην είσαι δειλή. Μάλλον θα πέταξαν καμιά πέτρα.

Σύλβια: Λες να 'μαθαν τι είναι εδώ;

Μαίρη: Αυτό μας έλειπε τώρα. Θα έρχονται εδώ οι φανατικοί και θ' αρχίζουν να μας ενοχλούν. Θα πετάνε πέτρες, θα κατουράνε ή θα χέζουν στο παράθυρο. Και ποιος ξέρει τι άλλο.

Σύλβια: Κι αν μας λιντσάρουν; (Κοιτάζει το παράθυρο.) Θα το σπάσουν. Και θα μπουν ένας ένας. Θα μας σκίσουν τα ρούχα και θα μας χτυπήσουν. Έπειτα θα μας βιάσουν ομαδικά. Ο ένας μετά τον άλλο. Και μόλις χύσει κι ο τελευταίος τους θα μας πνίξουν.

Μαίρη: Το παράθυρο είναι άθραυστο.

Σύλβια: Θα μπουν απ' την πόρτα.

Μαίρη: Εκεί είναι οι φύλακες.

Σύλβια: Είναι;

Μαίρη: Είναι.

Σύλβια: Πριν έλεγες άλλα.

Μαίρη: Ηρέμησε. Δεν ακούω τίποτα τώρα. Μάλλον θα ήταν τυχαίο. Πάω να δω.

Σύλβια: Αφού πονάς.

Μαίρη: Καλά είμαι.

Σύλβια: Πρόσεχε.

Η Μαίρη ανεβαίνει στην καρέκλα. Κοιτάζει έξω.

Μαίρη: Δεν βλέπω κάτι παράξενο. Μονάχα πλήθος κόσμου να πηγαίνει προς το παλάτι. Ποιος ξέρει τι να 'ταν;

Σύλβια: Ευτυχώς.

Μαίρη: Συλβί;

Σύλβια: Ναι;

Μαίρη: Νομίζω πως έχω κι εγώ το χάρισμα. Μαύρα, γυαλισμένα, μποτάκια. Μετακορδόνια δεμένα σφιγτά. Πρέπει να είναι κρατικός λειτουργός. Βασικά δεσμοφύλακας. Και να τη λένε Ρενάτα.

7

Σύλβια: Για να δω. *(Τρέχει κι ανεβαίνει στην καρέκλα.)*

Μαίρη: Σιγά! Θα πέσουμε!

Σύλβια: Πού είναι;

Μαίρη: Δεν φαίνεται πια.

Σύλβια: Δεν πρόλαβα, γαμώτο.

Μαίρη: Και τι έγινε; Θα τη δεις σ' ένα λεπτό από κοντά.

Σύλβια: Μ' αρέσει να βλέπω το βάδισμά της πριν μπει. Μπορώ και μαντεύω τη διάθεσή της.

Μαίρη: *(Την κοιτάει και της χαϊδεύει το μάγουλο.)* Δεν σου αξίζει...

Σύλβια: Τι εννοείς;

Μαίρη: Να είσαι εδώ. Κλεισμένη μαζί μου.

Σύλβια: Πού θα 'πρεπε να 'μαι δηλαδή;

Μαίρη: Κάπου αλλού. Δεν ξέρω. Ν' απολαμβάνεις τη ζωή.

Σύλβια: Μα γι' αυτό είμαστε εδώ. Για να μπορούν κάποτε όλοι να χαίρονται τη ζωή ελεύθερα.

Μαίρη: Κάποιες φορές όμως, να *(Παύση)* αισθάνομαι πως ο αγώνας μας είναι μάταιος.

Σύλβια: Τι σ' έπιασε ξαφνικά;

Μαίρη: Ξέρω κι εγώ; Ίσως να φταίει η καρέκλα. Όποιος ανεβαίνει πάνω της και κοιτάζει απ' το παράθυρο να χάνει για λίγο την πίστη του.

Σύλβια: Μα γιατί μάταιος;

Μαίρη: Τους βλέπεις εκεί έξω; Πάνε κι έρχονται αδιάκοπα. Και ούτε ένας δεν σταματάει για να μας κοιτάξει. Ξέρεις γιατί; Επειδή γι' αυτούς είμαστε ανύπαρκτες.

Σύλβια: Ανύπαρκτες;

Μαίρη: Είτε δεν ξέρουν για το κελί και την ύπαρξή μας, είτε γνωρίζουν και αδιαφορούν. Λες και είμαστε ένα μεγάλο τίποτα. Οπότε; Μπορούν δυο τίποτα ν' αλλάξουν τον κόσμο; (ΣΙΩΠΗ) Θα προτιμούσα να μας πετάνε πέτρες. Να κλοτσάνε το παράθυρο. Να το φτύνουν. Να κολλάνε πάνω του απειλητικά σημειώματα. Όχι όμως αυτό το αδιάκοπο πήγαινε έλα. Μοιάζουν μ' ένα ποτάμι που τρέχει ασταμάτητα, αδιαφορώντας για το τι υπάρχει στις όχθες του.

Σύλβια: Μη ξεχνάς όμως και τους υπόλοιπους ανύπαρκτους. Καθένας στο δικό του κελί. Θα μου πεις πως είναι ανύπαρκτοι κι αυτοί. Σωστά. Όμως και το σύμπαν απ' το τίποτα έγινε. Ίσως λοιπόν, όλοι εμείς, τα τόσα πολλά τίποτα, να δημιουργήσουμε κάτι.

Μαίρη: (χαμογελάει) Είπες τη λέξη.

Σύλβια: Ποια λέξη;

Μαίρη: Κελί.

Σύλβια: (χαμογελάει) Την είπα.

Μαίρη: Με κάνεις περήφανη.

Σύλβια: Ψέματα είπες πριν, ε; Για τη Ρενάτα.

Μαίρη: Την είδα σου λέω.

Σύλβια: Θα είχε χτυπήσει τόση ώρα.

Μαίρη: Την είδα.

Σύλβια: Εκτός αν...

Μαίρη: Αν;

Σύλβια: Στέκεσαι τόση ώρα εκεί έξω και πιπώνει τους φύλακες.

Μαίρη: Αυτή; Αποκλείεται. Τ' αντίστροφο, ναι. Θα 'ταν πιο πιθανό.

Γελάνε. Ταυτόχρονα ακούγεται ήχος κλειδαριάς που ξεκλειδώνει χωρίς να τον αντιληφθούν. Η Ρενάτα ανοίγει την πόρτα και μπαίνει μέσα. Στέκεται και τις παρατηρεί.

Σύλβια: Μάλλον δεν το 'χεις το χάρισμα τελικά.

Μαίρη: Μα την είδα σου λέω. Μαύρα, γυαλισμένα μποτάκια. Με τα κορδόνια δεμένα σφικτά.

Σύλβια: Ίσως τότε να μην ερχόταν εδώ. Ή να 'ταν καμιά άλλη.

Μαίρη: Τι να πω; Μπορεί.

Σύλβια: Αυτή τη στιγμή θα 'χει πέσει στα γόνατα. Ή μάλλον θα 'χει κολλήσει τη μούρη της στ' αστραφτερά πλακάκια της πλατείας του παλατιού.

Μαίρη: Θα 'ναι βρώμικα. Γεμάτα κόκκινες πιτσιλιές.

Σύλβια: Τώρα πια... Τις έχουν καθαρίσει οι πιστοί με τα μαλλιά και τα ρούχα τους.

Μαίρη: Η Φόνισσα θα στέκεται ψηλότερα. Σε κάποιο θρόνο. Κοιτάζοντας υπεροπτικά αλλά και με κρυφή ικανοποίηση τους χιλιάδες που έχουν πιαστεί στον ιστό της.

Σύλβια: Και η Ρενάτα θα σηκώνει μια στο τόσο ελάχιστο το κεφάλι. Για να θαυμάσει τ' αστραφτερά βασιλικά υποδήματα. Τι λες να βλέπει;

Ρενάτα: *(Κοιτώντας προς τα παπούτσια τους.)* Ένα ζευγάρι βρώμικα καφέ μποτάκια. Κι ένα ζευγάρι σχισμένα πράσινα αθλητικά.

Σύλβια: Ρενάτα;

Ρενάτα: Τι κάνετε εκεί πάνω;

Μαίρη: Πώς μπήκες;

Σύλβια: Είσαι ώρα εδώ;

Μαίρη: Δεν άκουσα την πόρτα.

Ρενάτα: Τι συνέβη; Είδατε κανένα ποντίκι;

Σύλβια: Απλά κοιτάγαμε έξω.

Ρενάτα: Άντε κατεβείτε!

Κατεβαίνουν και στέκονται απέναντί της.

Μαίρη: Δεν χτύπησες.

Ρενάτα: Δεν το θεώρησα αναγκαίο.

Μαίρη: Πάντα χτυπάς. Και πάντα περιμένεις να-

Ρενάτα: Τώρα βιάζομαι. Θα σας ενημερώσω και θα φύγω.

Σύλβια: Για ποιο θέμα;

Μαίρη: Να σ' ανοίξουμε.

Ρενάτα: *(Αγνοεί τη Μαίρη. Βγάζει ένα χαρτί και διαβάζει.)* Η Πανσεβάσμια Σύνοδος Ανώτατων Κληρικών ενεργούσα εξ ονόματος του Υψίστου και λαβούσα υπόψη τη θαυματουργό δράση της Θαλασσοκρατούσας και Εθνοτόκου Βασιλομήτορος, ανακηρύσσει αυτήν εν ζωή Αγία της Εθνική μας Εκκλησίας. Εκείνη ως Φιλεύσπλαχνος και Ψυχοσώστρα Δεσπότης αποφασίζει να τιμήσει το γεγονός της αγιοποίησής της απονέμοντας χάρη σε δύο αντιφρονούντες. Η Χρυσογαλούσα και Πανφώτιστος Δέσποινα θα ελευθερώσει η ίδια τα δύο απολωλότα πρόβατα του ποιμνίου της καθοδόν για τον Καθεδρικό όπου και θα γίνει η τελετή της αγιοποίησής της.

Μαίρη: Η σκύλα! Έγινε λοιπόν και αγία.

Ρενάτα: *(τη χαστουκίζει)* Μη τη ξαναπείς έτσι.

Η Μαίρη τη κοιτάει γεμάτη μίσος χωρίς να προσπαθήσει να τη χτυπήσει με τη σειρά της ή να της επιτεθεί λεκτικά.

Ρενάτα: *(μεταنيωμένη)* Λυπάμαι. Δεν γίνεται όμως να την αποκαλείς έτσι μπροστά μου.

Σύλβια: Γιατί μας το διάβασες;

Ρενάτα: Δεν καταλαβαίνετε;

Σύλβια: Εμάς αφορά; Αποκλείεται.

Ρενάτα: Δεν ξέρω αν θα 'στε εσείς. Το κελί σας όμως είναι στο δρόμο από το παλάτι στον Καθεδρικό. Οπότε είναι πολύ πιθανό να έχετε εσείς τη τιμή. Για χάρη και της οικογένειας της Μάιρη.

Μαίρη: Για τη μητέρα μου είμαι νεκρή.

Ρενάτα: Μια αγία όμως μπορεί να σ' αναστήσει.

Μαίρη: Κάποιες φορές τα πτώματα θέλουν να μείνουν πτώματα. Έχουν συνηθίσει το σκοτάδι και τη μυρωδιά του χώματος.

Ρενάτα: Μέχρι να δουν το φως. *(Πηγαίνει προς την πόρτα.)*

Σύλβια: Δηλαδή θα 'ρθει;

Ρενάτα: Αν είστε τυχερές.

Σύλβια: Πού πας;

Ρενάτα: Στο Παλάτι. Θα γίνει πομπή για να τη συνοδέψει μέχρι τον Καθεδρικό. Τακτοποιήστε. Αχούρι είναι εδώ. Και σουλουπωθείτε λιγάκι. Πλυθείτε και χτενίστε τα μαλλιά σας. Και σκεφτείτε τα λάθη σας. Πρέπει να είστε σωματικά και ψυχικά έτοιμες για να δεχθείτε το φως. *(Ανοίγει την πόρτα. Γυρίζει και κοιτάζει τη Μαίρη.)* Μαίρη; Πόνεσα κι εγώ που σε χτύπησα. *(Βγαίνει και κλείνει την πόρτα. Ακούγεται ήχος κλειδαριάς.)*

8

Η Μαίρη και η Σύλβια κοιτάζονται. Ξαφνικά η Σύλβια ανεβαίνει στην καρέκλα.

Μαίρη: Τι κοιτάς;

Σύλβια: Θέλω να τη δω να περνάει.

Μαίρη: Δεν υπάρχει περίπτωση να 'ρθει.

Σύλβια: Ε ναι...

Μαίρη: Η φόνισσα εδώ; Σ' ένα ταπεινό υπόγειο;

Σύλβια: Ξεπερνάει κάθε φαντασία.

Μαίρη: *(Κοιτάζει το πάτωμα.)* Να πατήσσει αυτό το βρώμικο πάτωμα; Με τα λαμπερά υποδήματά της;

Σύλβια: Χρυσοποίκιλτοι κόθορνοι.

Μαίρη: Πώς;

Σύλβια: Έτσι τα φαντάζομαι.

Μαίρη: Ναι. Θα μπορούσε.

Σύλβια: Εσύ τα 'χεις δει. Έχεις γονατίσει μπροστά της.

Μαίρη: Δεν μπόρεσα. Τα έκρυβε το φόρεμα. Ήταν μακρύ και φουσκωτό. Έπρεπε να τη δεις. Ήταν λες και δεν πατούσε στη γη.

Σύλβια: Η Ρενάτα!

Μαίρη: Σαν μια οπτασία.

Σύλβια: Ωχ!

Μαίρη: Τι έγινε;

Σύλβια: Σταμάτησε. Ακριβώς μπροστά μας.

Μαίρη: Και;

Σύλβια: Η άτιμη!

Μαίρη: Τι κάνει; (*Η Σύλβια δεν απαντάει.*) Τι κάνει;

Σύλβια: Πάτησε κάτι. Μάλλον κάποιο ζώυφιο.

Μαίρη: Για να δω;

Ανεβαίνει αδέξια στην καρέκλα. Η Σύλβια χάνει για λίγο την ισορροπία της αλλά δεν πέφτει.

Σύλβια: Πρόσεχε!

Μαίρη: Η σκρόφα! Ακολουθεί το παράδειγμα της λατρεμένης της. Σκοτώνει ότι θεωρεί κατώτερο. Ότι χαλάει τον τέλειο κόσμο της. Δες τη! Τώρα καθαρίζει το μποτάκι της.

Σύλβια: Τόσο προσεκτικά. Ξέρει άραγε ότι τη βλέπουμε;

Μαίρη: Σίγουρα. (*Κατεβαίνει*)

Σύλβια: Έφυγε.

Μαίρη: Στα τσακίδια! Να κάτι που η Φόνισσα δεν μπορεί να σκοτώσει. Ένα έντομο. Δεν θα λέρωνε τ' άσπιλα υποδήματά της με κάτι τόσο τιποτένιο και σιχαμερό.

Σύλβια: (*μονολογεί*) Κι αν έρθει;

Μαίρη: Κι εμείς γι' αυτή έντομα είμαστε. Δυο ενοχλητικές κατσαρίδες.

Σύλβια: Κι εκείνη μια βασίλισσα μέλισσα.

Μαίρη: Όχι. Αυτή θα ήταν ένα θηλυκό αλογάκι της Παναγίας. Που ιερό και επιβλητικό στέκεται σ' ένα κλαράκι και περιμένει το θήραμα του με προσευχές. Μια μέλισσα, ένα κουνούπι. Ένα πουλάκι που μόλις βγήκε από τ' αυγό του. Ή δυο ενοχλητικές κατσαρίδες.

Κοιτιούνται. Η Μαίρη πιάνει ένα πανί, το βρέχει, βγάζει το παπούτσι της και αρχίζει να το καθαρίζει νευρικά.

Σύλβια: Τι κάνεις εκεί;

Μαίρη: (*Χωρίς να σηκώσει το κεφάλι της.*) Δεν βλέπεις;

Σύλβια: Πρώτη φορά καθαρίζεις τα παπούτσια σου.

Μαίρη: Έχουν βρωμίσει.

Σύλβια: Φοβάσαι πως θα 'ρθει; (*Η Μαίρη δεν απαντά.*) Μαίρη;

Μαίρη: Ψέματα είναι. Ένα φτηνό, ύπουλο κόλπο. Η σκύλα η Ρενάτα! Παίζει μαζί μας σαν να 'μαστε κούκλες της.

Σύλβια: Κι αν είναι αλήθεια;

Μαίρη: Μην είσαι αφελής. Δεν θα ελευθερώσουν εμάς.

Σύλβια: Αλλά ποιες;

Μαίρη: Δυο ψεύτικες κρατούμενες.

Σύλβια: Λες;

Μαίρη: Όλα ψεύτικα είναι πάνω της. Οι χάρες, τα θαύματα, τα λόγια συμπόνιας. Όλα εκτός από ένα.

Σύλβια: Ποιο;

Μαίρη: Η ομορφιά.

Σύλβια: Σωστά.

Μαίρη: Κάπως έτσι θα σκέφτηκε ο Θεός τη γυναίκα όταν έφτιαξε το είδος μας. Ένα πλάσμα το οποίο σαγηνεύει τη φύση. Και ξέρεις κάτι; Όλες έτσι θα ήμασταν. Όλες. Αρκεί να μην είχαμε φύγει από την Εδέμ.

Σύλβια: Μην τα τριβεις άλλο.

Μαίρη: Δες τα. Έχουν λεκέδες. Δεν ήταν έτσι όταν τ' αγόρασα.

Σύλβια: Μπορείς να σταματήσεις;

Μαίρη: Δεν πρέπει να είναι βρώμικα.

Σύλβια: Σταμάτα. (*Η Μαίρη την αγνοεί.*) Σταμάτα, γαμώτο!

Η Σύλβια την πλησιάζει, παίρνει το παπούτσι που καθαρίζει η Μαίρη και το πετάει μακριά.

Η Μαίρη την κοιτάζει παθητικά χωρίς να αντιδράσει.

Μαίρη: Λες να 'ρθει;

Σύλβια: Δεν ξέρω.

Μαίρη: Αν έρθει... Φοβάμαι πως... (Η Σύλβια της πιάνει το χέρι.)

Σύλβια: Ο πατέρας μου έλεγε πως είναι παιδί του αγγέλου που φέρει το φως. Η ομορφιά και η κακία είναι στη φύση της.

Μαίρη: Όχι. Γεννήθηκε για να μας θυμίσει την αληθινή φύση του ανθρώπου. Πριν ξεπέσουμε σ' αυτόν τον κόσμο. Αλλά μας πρόδωσε. Όπως την Εύα, την πλάνεψε και αυτή ο άγγελος. Την έκανε τέρας.

Σύλβια: Ναι. τέρας.

Μαίρη: Μια Μέδουσα. Μόνο που όποιος την κοιτάζει δεν πετρώνει. Την ερωτεύεται. (ΣΙΩΠΗ) Μονάχα στο σκοτάδι, την ώρα που με βασάνιζαν, ένιωσα την αληθινή φύση της.

Σύλβια: Δεν έχεις να φοβάσαι τίποτα. Ξέρεις ποια είναι. Και μη ξεχνάς πως της ξέφυγες ήδη μία φορά.

Μαίρη: Πώς θα μπορέσω λοιπόν και δεύτερη;

Σύλβια: Το μίσος θα μας βοηθήσει.

Μαίρη: Ναι. Το μίσος.

Σύλβια: Όχι. Λάθος. Το δίκιο ήθελα να πω.

Μαίρη: Άκουσέ με. Δεν πρέπει να την κοιτάζουμε. Ούτε ν' ακούσουμε τη φωνή της. Ακόμα και τ' άρωμά της είναι επικίνδυνο.

Σύλβια: Και τι θα κάνουμε;

Μαίρη: Θα 'χουμε γυρίσει την πλάτη. Θα κοιτάμε τον ουρανό... το παράθυρο. Και θα σκεφτόμαστε μια λέξη.

Σύλβια: Ποια λέξη;

Μαίρη: Μια λέξη που θα γεμίσει το μυαλό μας ώστε να μην ακούσουμε τίποτα. Ούτε τα όμορφα λόγια της, ούτε τις απειλές της Ρενάτα, ούτε την όποια τιμωρία.

Μπορεί να μας μαστιγώσουν, να μας χαρακώσουν, να μας βγάλουν τα ρούχα και να μας βιάσουν. Μα εμείς τίποτα. Θα στεκόμαστε εκεί – ακίνητες σαν δύο αγάλματα. Θα είμαστε ανύπαρκτες. Ή μάλλον... αυτή θα είναι η ανύπαρκτη. Αυτή και όλοι οι κοπροκέρβεροι της.

Σύλβια: Και ποια θα είναι αυτή η λέξη;

Μαίρη: Μάλλον δυο. Δυο λέξεις. Non serviam.

Σύλβια: Ναι. Non serviam.

ΠΛΑΥΣΗ

Μαίρη: Μπορεί βέβαια και να μην έρθει.

Σύλβια: Το πιο πιθανό.

Μαίρη: Σιγά μην έρθει. Εδώ υπάρχουν δυο γυναίκες ελεύθερες. Η άρνησή μας θα διαλύσει τα ξόρνια της. Θα δουν τα σκυλάκια της πόσο αδύναμη και σιχαμερή είναι.

Σύλβια: (ειρωνικά) Ναι... Όπως είδαν τα κεφάλια των σκοτωμένων στα τείχη της πόλης. Όπως είδαν τον βασιλιά, το ίδιο της το παιδί, να κάθεται στο θρόνο με βλέμμα απλανές χωρίς να μπορεί να συγκρατήσει τα σάλια του. Ένα φυτό. Δηλητηριασμένος απ' την ίδια του τη μητέρα. Είναι τυφλοί, Μαίρη. Τυφλωμένοι στο πορφυρό της φως. Βλέπουν ότι αυτή θέλει να δουν.

Μαίρη: Τότε πρέπει το φως να σβήσει.

Σύλβια: Και πως θα γίνει αυτό;

Μαίρη: Θα τη σκοτώσουμε.

Σύλβια: Εμείς; (Η Μαίρη την κοιτάζει χωρίς να μιλήσει.) Το εννοείς;

Μαίρη: Θα τη σκοτώσουμε μόλις μπει. Γρήγορα. Πριν προλάβει να μας μαγέψει.

Σύλβια: Κι έπειτα το πλήθος θα μας λιντσάρει.

Μαίρη: Φοβάσαι το θάνατο;

Σύλβια: Πολύ.

Μαίρη: Κι εγώ. Αλλά θα ήταν υπέροχο (ΠΛΑΥΣΗ) να πεθάνω μαζί της.

Σύλβια: Μαζί της;

Μαίρη: Ναι.

Σύλβια: Μάλιστα...

Μαίρη: Τι έπαθες;

Σύλβια: Νόμιζα πως θα 'λεγες μαζί μου.

Μαίρη: Μ' αυτούς που αγαπάς θέλεις να ζήσεις μαζί, όχι να πεθάνεις μαζί.

Σύλβια: Δεν έχουμε όπλα. Και δεν θα είναι μόνη της.

Μαίρη: Πρέπει να είμαστε γρήγορες. Να τους αιφνιδιάσουμε. Ίσως αν σταθούμε κάτω απ' το παράθυρο και μόλις μπει γονατίσουμε. Αυτή θα έρθει να μας ευλογήσει και να μας απονείμει τη χάρη. Τότε, καθώς πλησιάζει, θα πιάσω την καρέκλα και θα τη χτυπήσω στο κεφάλι. Σκέψου το βασιλικό αίμα να λερώνει τα ρούχα και τα παπούτσια της. Να στάζει κι εδώ. Στα δικά μου παπούτσια. (Πηγαίνει και παίρνει το παπούτσι που της πέταξε η Μαίρη. Το φοράει.) Κι αν δεν τη σκοτώσω δεν πειράζει. Θα της έχω αφήσει ένα άσχημο σημάδι. Μια ουλή που θα μείνει για πάντα. Που θα ασχημύνει την εικόνα της. Για μένα θα είναι αρκετό. Κι ας το πληρώσω με θάνατο. Κανένα δεν θα μπορεί να μαγέψει πια.

Σύλβια: Άουτς!

Μαίρη: Τι έπαθες;

Σύλβια: Τίποτα.

Μαίρη: Πώς τίποτα;

Σύλβια: Καλά είμαι.

Μαίρη: Το χέρι σου;

Σύλβια: Δεν έφαγες τη σούπα σου.

Μαίρη: Μούδιασε πάλι;

Σύλβια: Όχι.

Μαίρη: Πιάσε το πιάτο μου και σήκωσέ το ψηλά.

Σύλβια: Πώς;

Μαίρη: Το πιάτο με τη σούπα. Εμπρός λοιπόν. *(Η Σύλβια το πιάνει με το δεξί.)* Με το άλλο. *(Προσπαθεί να το σηκώσει αλλά δεν τα καταφέρνει. Λίγη σούπα χύνεται.)*

Σύλβια: Δεν πιστεύω να έρθει.

Μαίρη: Σιγά μην καταδεχτεί.

Σύλβια: Η Βασιλομήτωρ; Εδώ;

Μαίρη: Τη μέρα που γίνεται αγία;

Σύλβια: Δεν θα 'ρθει.

Μαίρη: Ναι. Δεν θα 'ρθει.

9

Λίγο αργότερα. Η Μαίρη πάνω στο παράθυρο κοιτάζει τους περαστικούς. Η Σύλβια είναι όρθια δίπλα της.

Σύλβια: Φάνηκε κανείς;

Μαίρη: Τίποτα.

Σύλβια: Να δω κι εγώ;

Μαίρη: Άσε με λίγο ακόμα.

Σύλβια: Τι σ' έπιασε ξαφνικά; Εσύ ποτέ δεν κοιτάς.

Μαίρη: Αν έβλεπες μονάχα τα πόδια της, θα την αναγνώριζες;

Σύλβια: Σίγουρα.

Μαίρη: Κι αν φορούσε τα πιο ταπεινά υποδήματα; Παλιά, ξεφτισμένα σχισμένα. Σαν μία ζητιάνα.

Σύλβια: Και πάλι θα καταλάβαινα.

Μαίρη: Η κόκκινες γόβες.

Σύλβια: Τι; Πού; (*Ανεβαίνει κι αυτή στην καρέκλα.*) Δεν τη βλέπω.

Μαίρη: Ήταν βιαστική.

Σύλβια: (*Κατεβαίνει.*) Μάλλον θα την καθυστέρησε ο εραστής της.

Μαίρη: Δεν θα 'πρεπε να φύγουν μαζί.

Σύλβια: (*Ενώ μιλάει ακούγεται ήχος κλειδαριάς.*) Λες να 'ναι κλειδωμένος κι αυτός; Σαν και μας;

Μαίρη: Σςς!

Σύλβια: Τι έγινε;

Μαίρη: Τ' άκουσες;

Σύλβια: Ποια πράγμα;

Μαίρη: Η κλειδαριά. Θεέ μου! *(Κατεβαίνει από την καρέκλα.)* Είναι εδώ.

Σύλβια: Δεν άκουσα κάτι. Και εξάλλου-

Μαίρη: Ήρθε.

Σύλβια: Μη λες βλακείες.

Μαίρη: Η Φόνισσα ήρθε!

Σύλβια: Φαντασία σου ήταν.

Μαίρη: Άκουσα την κλειδαριά.

Σύλβια: Θα ήταν τότε ήδη μέσα.

Μαίρη: Παίζει μαζί μας. Η πόρτα είναι ξεκλειδωτή.

Σύλβια: Ο δρόμος είναι άδειος. Αν είχε έρθει, θα γινόταν έξω το αδιαχώρητο. Την ακολουθούν όπως τα ποντίκια τον γητευτή με το φλάουτο σ' εκείνο το παραμύθι.

Η Μαίρη κατεβαίνει από την καρέκλα και γυρίζει πλάτη στην πόρτα κοιτώντας στον τοίχο κάτω από το παράθυρο.

Σύλβια: Τι κάνεις;

Μαίρη: Παίρνω θέση σύμφωνα με το σχέδιο.

Σύλβια: Κανείς δεν έχει έρθει. *(Πηγαίνει προς την πόρτα.)*

Μαίρη: Έλα δω! Πού πας;

Σύλβια: Στην πόρτα.

Μαίρη: *(Γυρίζει και την κοιτάει.)* Σύλβια μη! Περίμενε!

Σύλβια: Δες. *(Πιάνει το πόμολο και η πόρτα ανοίγει.)* Γαμώτο...

Η Σύλβια οπισθοχωρεί. Κοιτάζουν έντρομες ή μία την άλλη.

Μαίρη: Τι συμβαίνει;

Σύλβια: Δεν ξέρω.

Η Ρενάτα μπαίνει στο δωμάτιο.

Ρενάτα: 707Α. 707Β.

Μαίρη: Ρενάτα;

Σύλβια: Εσύ ήσουν;

Ρενάτα: Ποίος άλλος;

Μαίρη: Γιατί άφησες την πόρτα ανοιχτή;

Ρενάτα: Τίποτα σπουδαίο. Νόμιζα πως είδα μια κατσαρίδα. Λοιπόν, ήρθε νέα διαταγή.

Σύλβια: Τι διαταγή.

Ρενάτα: Μισό λεπτό. *(Βγάζει ένα χαρτί και διαβάζει.)* Η Μεγαλόχαρη Μητέρα του έθνους απονέμει χάρη σε όλους τους πολιτικούς κρατούμενους για να γιορτάσει την αγιοποίησή της. Είθε η απαστράπτουσα ψυχή της να φωτίσει το σκοτάδι τους και να τους οδηγήσει στο αιώνιο φως.

Σύλβια: Δηλαδή;

Ρενάτα: Είστε ελεύθερες.

Σύλβια: Έτσι απλά;

Μαίρη: Και χωρίς δήλωση μετάνοιας;

Ρενάτα: Χωρίς. Η μεγαλοψυχία της τη σημερινή ημέρα θα είναι παράδειγμα για τις μέλλουσες γενιές.

Μαίρη: Δηλαδή δεν θα έρθει;

Ρενάτα: Δεν ακούσατε; Αμνηστία για όλους.

Σύλβια: Αυτό δεν το περίμενα.

Ρενάτα: Μαίρη, Σύλβια. Επιτρέψτε μου να σας πω πως ήταν τιμή μου να επιβλέψω την κράτησή σας. Παρά τις όποιες διαφορές μας και την άρνηση σας να συμμορφωθείτε πραγματικά σας έχω συμπαθήσει. Υπό άλλες συνθήκες ίσως θα μπορούσαμε να ήμασταν... και φίλες. *(Σταματάει. Περιμένοντας κάποιο θετικό σχόλιο.)*

Μετά από μικρή σιωπή συνεχίζει.) Εύχομαι ότι καλύτερο για τις ζωές σας. Θα προσεύχομαι για σας στην Αγία Μητέρα. Πραγματικά ελπίζω να δείτε το φως της αλήθειας και να βρουν οι ψυχές σας ανάπαυση στην αγάπη της. Αλλιώς ποιος ξέρει; Ίσως τα ξαναπούμε κάποτε σ' αυτό το κελί.

Σύλβια: Δηλαδή μπορούμε να φύγουμε;

Ρενάτα: Ναι. Μπορείτε να επιστρέψετε στις οικογένειές σας.

Σύλβια: Ο πατέρας μου είναι νεκρός.

Μαίρη: Για τη μητέρα μου είμαι νεκρή.

Ρενάτα: Λυπάμαι. Από σήμερα όμως ξαναγεννιέστε. *(Τους προτείνει τα χέρια.)* Λοιπόν; Θα μου κάνετε τη τιμή να σας συνοδέψω στο φως;

Μαίρη: Κι αν δεν θέλουμε να φύγουμε;

Ρενάτα: Πώς είπες;

Σύλβια: Μαίρη;

Μαίρη: Λέω... αν δεν θέλουμε να φύγουμε;

Σύλβια: Δεν σοβαρολογείς;

Μαίρη: Καθόλου.

Σύλβια: Δεν θες την ελευθερία σου;

Μαίρη: Αν φύγουμε, θα 'χουμε χάσει. Πρέπει να μετρηθούμε μαζί της.

Ρενάτα: Μαίρη... Γιατί βασανίζεσαι έτσι;

Μαίρη: Θα μείνω εδώ. Στο κελί μου.

Ρενάτα: Μπορείτε να κάνετε ότι θέλετε. Το μέρος όμως αυτό παύει να είναι κελί. *(Ανεβαίνει στην καρέκλα, ξεκλειδώνει και ανοίγει το παράθυρο.)* Όλα ανοιχτά! Όλα ελεύθερα! *(Κατεβαίνει.)*

Μαίρη: Ο κάθε άνθρωπος ορίζει μόνος του τι είναι κελί του.

Ρενάτα: Πρέπει να φύγω, κορίτσια. Η πομπή θα φτάσει όπου να 'ναι. Λοιπόν;
(Προτείνει και πάλι τα χέρια της.)

Σύλβια: (δισταχτικά) Πάμε;

Μαίρη: Θα μείνω εδώ.

Σύλβια: Για πόσο;

Μαίρη: Όσο χρειαστεί...

Ρενάτα: Σύλβια;

Σύλβια: Εεε...

Κοιτάζει την πόρτα, το παράθυρο και τη Μαίρη. Κάνει ένα μορφασμό πόνου και πιάνει το χέρι της.

Ρενάτα: Είσαι καλά;

Σύλβια: Ναι...

Ρενάτα: Μα εσύ πονάς.

Σύλβια: Θα μείνω μαζί της.

Ρενάτα: Μα γιατί; Δεν θες να-

Σύλβια: Είπα. Θα μείνω μαζί της.

Ρενάτα: Καλά λοιπόν. Είθε να σας φωτίζει η Αγία Μητέρα! (Η Ρενάτα τους χαμογελάει και φεύγει αφήνοντας την πόρτα ανοικτή.)

10

Λίγο αργότερα. Η πόρτα είναι ακόμα ανοικτή. Η Ρενάτα και η Μαίρη κοιτάζουν το παράθυρο, το οποίο είναι κι αυτό ανοικτό. Απ' έξω ακούγεται ο ήχος του πλήθους που άλλοτε ψάλλει και άλλοτε παραληρεί για τη Βασιλομήτωρ.

Σύλβια: Πόσος κόσμος!

Μαίρη: Μάλλον πλησιάζει...

Σύλβια: Κορίτσια, αγόρια, γέροι και νέοι. Όλοι με τα καλά τους παπούτσια. Γυαλισμένα και καθαρά.

Μαίρη: Και όλοι κρατώντας στα χέρια τους κάποια προσφορά.

Σύλβια: Πρώτη φορά τους βλέπω τόσο μονιασμένους.

Μαίρη: Σαν να' χουν μία ψυχή.

Σύλβια: Προσεύχονται. Λένε τις υμνολογίες της Δέσποινας.

Μαίρη: Οι ανόητοι!

Σύλβια: «Μητέρα αιθέρια, χθόνια και ενάλια, πικρή για τους αχρείους³»

Μαίρη: Μη της λες;

Σύλβια: Γιατί;

Μαίρη: Γιατί είναι ψέμα. Και τα ψέματα - σου 'πα και πριν - ανοίγουν τρύπες στον κόσμο μας. Τρύπες που κάνουν τις φόνισσες αγίες μητέρες.

ΣΙΩΠΗ

Σύλβια: Θα φανεί όπου να' ναι.

Μαίρη: Κι εσύ θα δεις τους χρυσοποϊκίλους κοθόρνους.

Σύλβια: Κοίτα αυτό το κορίτσι. Έχει κόψει την κοτσίδα του και της την προσφέρει.

³ Από τον Ορφικό Ύμνο στη Φύση.

Μαίρη: Κι αυτή η γιαγιά. Πώς γονατίζει τόσο δουλικά; Πώς γίνεται να την αγαπούν τόσο;

Σύλβια: Η αγάπη όλα τα πιστεύει...

Μαίρη: Όλα;

Σύλβια: Κάτι μέσα μου βράζει...

Μαίρη: Και μένα τα πόδια μου τρέμουν... Γαμώτο...

Σύλβια: Πιάσε μου το χέρι! Γρήγορα! Ή μάλλον... Κλείσε το παράθυρο.

Μαίρη: Δεν μπορώ. Έχω παραλύσει.

Σύλβια: Κι εγώ.

Μαίρη: Οι φωνές τους...

Σύλβια: Καταραμένες να είναι. Με κάνουν να θέλω να ενωθώ μαζί τους.

Μαίρη: Δεν πρέπει.

Σύλβια: Το ξέρω. Μα το θέλω.

Μαίρη: Να τη!

Σύλβια: Ναι...

Μαίρη: Θεέ μου!

Σύλβια: Σ' ένα γαϊδουράκι. Τα πόδια της... Είναι γυμνά...

Μαίρη: Λευκά...

Σύλβια: Ταπεινωμένη χρίζεται αγία.

Μαίρη: Λευκά...

Σύλβια: Και κάνει άλλο ένα θαύμα. *(Κατεβαίνει από την καρέκλα και γονατίζει.)*

Μαίρη: Όχι, Σιλβί...

Σύλβια: «Μητέρα...

Μαίρη: Μη τις λες...

Σύλβια: Μητέρα αιθέρια...

Μαίρη: Θα φύγει όπου να' ναι...

Σύλβια: ...χθόνια και ενάλια...

Μαίρη: Σε παρακαλώ... Χωρίς εσένα δεν θα αντισταθώ.

Σύλβια: ...πικρή για τους αχρείους...

Μαίρη: *(Ανεστανάζει)* Πικρή... *(Κατεβαίνει από την καρέκλα και γονατίζει κι αυτή.)*

Σύλβια: ...γλυκιά για τους πιστούς...

Μαίρη: Γλυκιά...

Σύλβια: Ελέησέ μας και σώσε μας...

Μαίρη: Ελέησέ μας και σώσε μας...

Σύλβια και Μαίρη: Μητέρα Αιθέρια...